

Chương 192

Hài Hước Đại Giới

Hồe Hoa đi đến cạnh cửa viện, không biết cần thứ gì, thấy tình cảnh đó cười với Lâm Xuân nói: “Xuân Sinh người thật lợi hại. Xem, Nhị Nỵ các nàng không hề tức giận chút nào, đều khen chúng ta tốt, thích nhất Đỗ Quyên.”

Lâm Xuân “Nga” một tiếng, hỏi “Nàng thích Đỗ Quyên?”

Hồe Hoa gật đầu nói: “Nàng thẳng thắn nói hết ra, cũng không có gì. Tính cách Đỗ Quyên tốt, già trẻ không ai không thích, nàng đương nhiên cũng thích. Còn nói trước đây không biết Đỗ Quyên tốt như vậy, bằng không đã sớm đến tìm nàng chơi. Hiện tại nàng và Đỗ Quyên rất thân.”

Đề cập tới Đỗ Quyên, Lâm Xuân đứng lại nghe, hay bởi vì chân Hồe Hoa chưa lành hẳn, đi lại rất chậm, hẳn cũng thả chậm cước bộ đi cạnh nàng, cùng nàng sóng vai chậm rãi đi tới.

Từ xa nhìn lại, hai người một người cao ngát, một người nhỏ nhắn mềm mại lả lướt, cực kỳ hài hòa xứng đôi.

Vợ Đại Đầu cùng vài phụ nữ sang bên này bới cơm bung thức ăn, từ xa nhìn thấy tình cảnh này không khỏi sửng sốt. Chợt nhớ tới tối qua Xuân Nhi phơi khăn lau mồ hôi lên cành trúc cạnh cửa. Bởi vì màu sắc khăn vải của mọi người đều như nhau, chắc hẳn sợ lẫn lộn với khăn của các ca ca, nên tự mình giặt phơi lên cành trúc. Nàng trong lúc vô ý nhìn thấy một góc khăn thêu một đoá hoa nhỏ, rất quen thuộc, lại nghĩ không ra là hoa gì. Lúc ấy còn nghĩ là không phải Đỗ Quyên giúp thêu, bây giờ nhìn thấy Hồe Hoa, chợt nhớ ra không phải đó là hoa hòe sao!

Nàng cả kinh không thể coi thường, đứng tại chỗ không động chân.

Mấy ngày nay hai bên nhà đều là người đến người đi không ngừng, vừa lúc Phùng Thị cũng lại đây, thấy nàng đứng yên không nhúc nhích, liền hỏi: “Nghĩ gì thế? Sao lại không đi?”

Vợ Đại Đầu vội cười nói: “Nhớ tới một thứ chưa lấy, đợi một lát lại đi lấy.”

Nói xong cùng nàng đi vào.

Lại nói Lâm Xuân và Hồe Hoa vừa nói chuyện vừa tiến vào, Quế Hương nhìn thấy mặt trầm xuống, lập tức la lớn: “Xuân Sinh ca ca, nói cái gì đó? đang đợi người ăn cơm.”

Lâm Xuân vội đáp ứng một tiếng, vội vàng đi qua ngòi xuống.

Hòe Hoa nhìn Quế Hương nhẹ nhàng cười, cũng không để ý.

Hiện tại tâm nàng đã định chút ít, cũng nghĩ thông suốt.

Nàng muốn lưu lại ấn tượng tốt trong lòng Lâm Xuân, gọi ra sự chú ý của hắn, làm cho người bên ngoài hiểu lầm, tất yếu phải dựa vào Đỗ Quyên. Bởi vậy, trước mặt Lâm Xuân nàng khen ngợi Đỗ Quyên, một mặt quan tâm nàng, một mặt biểu lộ ra mình và nàng có quan hệ không tầm thường.

Nàng cũng không có cảm thấy làm như vậy có gì sai.

Vợ Đại Mạnh và Đỗ Quyên đều nói, nam nhân tốt phải đoạt.

Vì sao nàng không thể đoạt?

Định ra mục tiêu và biện pháp, nàng đi đường nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Bữa trưa vẫn náo nhiệt giống như hôm qua.

Lâm Xuân thấy Đỗ Quyên bận trước bận sau, không đi đến trước mặt nàng, cũng không ngồi vào bàn, mà bung bát đi đến dưới mái hiên hỏi nàng: “Còn chưa ăn xong? Ăn cơm trước đi.”

Đỗ Quyên nói: “Lát nữa ăn. À, sao không thấy Cửu Nhi và Thu Sinh ca ca?”

Lâm Xuân nói: “Cùng sư phó vào núi rồi, đại khái ngày mai trở về.”

Thì ra là thế. Nhậm Tam Hòa không quen việc đào đất đắp tường, nên không tới Lâm gia hỗ trợ. Đoán chừng sắp hoàn công, nên mang theo Cửu Nhi và Thu Sinh, kêu thêm vài hán tử, vào núi săn thú, vì tiệc tân gia công hiến một phần sức lực.

“Đại khái đêm mai có thể trở về.” Lâm Xuân giải thích xong, lại hỏi Đỗ Quyên. “Người có thể nghĩ ra kiểu dáng gì mới cho hộp trang điểm không?”

Đỗ Quyên nghe liền cười, nói: “Cái này đối với người mà nói cũng không khó. Bất quá thứ này chỉ có thể tới thị trường cao cấp. Người nghĩ đi, hộp trang điểm thông thường, hộp trang sức cũng không hiếm lạ, khẳng định phải dùng gỗ tốt, bằng không thật xin lỗi công phu điêu khắc của người. Gỗ tốt, lại được người, vị đại sư này, tinh điều tế mài, bên ngoài nhìn có phong vị cổ xưa, cao nhã cách điệu, bên trong giấu Càn Khôn, như một tác phẩm nghệ thuật, còn có con dấu độc môn của Lâm Xuân, bán giá thấp không bị lỗ vốn sao?”

Lâm Xuân nhin cười không được, gật đầu nói: “Thì theo người nói.”

Đỗ Quyên còn dùng độc môn tay nghề của hắn và công lực phòng giả phòng trộm, nghe xong mắt Lâm Xuân ánh lên nét xôn xao.

Hắn cười nói: “Không biết còn tưởng rằng người là thợ mộc lâu năm nữa.”

Đỗ Quyên nói: “Không biết làm, chẳng lẽ không thể biết thương thức?”

Lâm Xuân ăn một miếng cơm, nói trong lòng hẳn đã có tính toán, để làm thử 2 cái trước xem hiệu quả ra sao, lại để cho mọi người phỏng chế, xem có dễ dàng hay không.

Ý nghĩ của hắn là: nếu làm ra gì đó, ngay cả người Lâm gia cũng không phỏng chế được, người ngoài càng khó khăn hơn.

Đỗ Quyên nhìn hắn, bỗng nhiên cười, thần bí nói: “Ngươi nói nếu thật ngươi nổi danh trong đám khuê các, quay đầu bị người nào nhớ nhưng, làm thế nào?”

Lâm Xuân hừ xuy một tiếng cười, nói: “Làm thế nào? Còn có thể đoạt ta lại.”

Đỗ Quyên cố ý nói: “Không phải không có khả năng này. Một ít nữ tử có quyền thế lại ương ngạnh, cũng sẽ nuôi mặt trắng. Ngươi tuổi trẻ lại có tài cán, dễ bị người mơ ước, vẫn nên cẩn thận chút.”

Lâm Xuân hơi giật mình nhìn nàng, “Mặt trắng?”

Đỗ Quyên nhếch miệng cười, thâm nghĩ thật là một đứa trẻ thuần khiết.

Nàng tăng hắng một cái, giải thích: “Chính là... Nam nhân thích chiếm lấy nữ nhân, đem nữ nhân xinh đẹp nuôi dưỡng như đồ chơi. Có vài nữ nhân cũng thích chiếm lấy nam nhân tuổi trẻ thông tuệ, nam nhân như vậy gọi là 'mặt trắng'.”

Lâm Xuân nhìn chằm chằm nàng, kinh ngạc hỏi: “Ngươi thấy ở đâu?”

Nàng xem sách, hẳn không sai biệt lắm cũng đều xem qua. Nàng ở trong thôn nghe được, còn không bằng hắn nghe nhân thoại nhiều, vì sao nàng biết, hắn lại không biết? Sư phó sẽ không dạy nàng cái này đi?

Đỗ Quyên nghe xong cả kinh, đầu óc một chuyển, liền cười nói: “Là ở nhà ngoại công nghe các biểu ca nói. Bọn họ nghe qua diễn, xem tạp thư cũng nhiều, nói một ít câu chuyện bi thảm, trong câu chuyện có nhân vật này.”

Lâm Xuân lúc này mới hiểu.

Đội phục hồi tinh thần, lập tức nghĩ tới nàng nói mình bị người mơ ước, trở thành “mặt trắng”, nhất thời xấu hổ đỏ mặt, giơ lên chiếc đũa, muốn túm lỗ tai của nàng, “Cho ngươi nói càn nói bậy!”

Đỗ Quyên giật mình, vội vàng lắc mình tránh đi.

Nàng không phải sợ hắn néo, chỉ là trên tay hắn còn đang cầm chiếc đũa, nếu chạm vào, mặt sẽ dính dầu, bởi vậy nhảy ra cười nói: “Ta chỉ kêu ngươi cẩn thận chút!”

Lại cảm thấy buồn cười, Lâm Xuân chưng tưng động thủ với nàng đâu.

Lâm Xuân trừng mắt nhìn nàng, phần nộ hỏi: “Nếu thật như vậy, ngươi có quản ta hay không?”

Đỗ Quyên lập tức nói: “Dù vượt lửa qua sông, ta cũng vớt ngươi ra!”

Lâm Xuân thấy nàng bày ra bộ dáng trượng nghĩa, nhin cười không được, cúi đầu và miếng cơm lớn.

Đỗ Quyên nhớ tới lúc trước những đứa con gái quý mến hẳn, cảm thấy có chút không yên lòng, nhin không được lại dặn dò: “Trên đời này, nợ gì cũng có thể thiếu, chỉ là tình nợ không thể thiếu. 'Khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân', ngươi nhớ kỹ: nếu có con gái thích ngươi, mà ngươi không có tình ý với nàng, tốt nhất đừng dễ dàng tiếp thu ân tình của nàng, để tránh ngày sau hãm sâu phiền toái.”

Lâm Xuân vốn định võ đoán nói “Sao ta lại như thế được”, chẳng biết tại sao lại nhin được, chỉ mỉm cười nhìn nàng, ngoan ngoãn gật đầu nói: “Ta nhớ.”

Trước đây nàng luôn rất nghiêm chỉnh chỉ bảo hẳn. Mấy năm gần đây, nàng không hề nghiêm khuôn mặt nhỏ nói chuyện, khó được hôm nay lại bày ra bộ dáng giáo sư, hẳn dung túng nàng một chút lại thế nào!

Nghĩ xong, hẳn nhỏ giọng hỏi: “Ta hôm nay nói chuyện có chỗ nào không ổn chứ?”

Đỗ Quyên lắc đầu cười khỏ, ra vẻ bất đắc dĩ giận dữ nói: “Thật không có. Bất quá, sinh ra được ưu tú không phải lỗi của ngươi, nhưng sinh ra được ưu tú còn đi hấp dẫn người khác chính là ngươi không đúng.”

Lâm Xuân nghe xong, nhin không được, “phốc” một tiếng, phun ra đầy miệng cơm.

Đỗ Quyên đang đứng đối diện hẳn, bị cơm văng lên đầy đầu đầy mặt, trợn mắt há hốc mồm.

Lâm Xuân phun xong, nhìn Đỗ Quyên đứng như bị phép định thân, cũng trợn tròn mắt.

Người trong sân đang ăn cơm nghe thanh âm, quay đầu nhìn lại, không khỏi ồ lên cười to.

Quế Hương cười đến mức không kịp thở, nói: “Này... Đây là làm sao?”

Lâm Xuân tỉnh ngộ lại, ngượng ngừng cười nói: “Không cần thận văng lên.”

Vội vàng kéo khăn trên cổ xuống giúp Đỗ Quyên lau.

Đỗ Quyên “phốc” một tiếng thổi rớt hạt cơm dính trên môi, cả giận nói: “Lau có ích lợi gì? Không tắm rửa có thể gặp người hả?”

Khi nói chuyện, một hạt cơm trên mí mắt bởi vì chấn động mà rớt xuống.

Lâm Xuân vội rút tay về, muốn cười lại không dám cười, thúc giục: “VẬY NGƯỜI MAU ĐI RỬA ĐI.”

Đỗ Quyên thờ phì phò xoay người, khoe mắt thoáng nhìn khăn mặt có cái đồ án ở trong góc, cũng không thấy rõ, cũng không hỏi thêm, một mạch chạy vào phòng bếp rửa mặt.

Lâm Xuân cũng theo vào phòng bếp.

Hồ Hoa đã sớm nhìn chăm chú vào hai người, thấy bọn họ thân mật, tuy vẫn có chút khó chịu, bất quá so với lúc trước tốt hơn nhiều. Nàng phải cố đầy đủ kiên nhẫn, từ từ đến, không thể gấp.

Đang bận rộn, nàng bỗng nhìn thấy một thiếu niên nhìn Đỗ Quyên si ngốc sững sờ. Đây là đường đệ Cửu Nhi, gọi Bát Cân, là con trai của ngũ đệ Lâm Đại Mãnh.

Vốn nàng chưa để ý, bởi vì Đỗ Quyên như vậy, cả ngày trên mặt đều hào phóng tươi cười, không ai không thích, các thiếu niên càng thất mát mắt. Chỉ là chính nàng cũng thường bị thiếu niên trong thôn chú ý. Nhưng nàng phát hiện Bát Cân nhìn Đỗ Quyên có chút bất đồng: ánh mắt làm người ngượng ngùng.

Nàng đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó liền để ý.

Cẩn thận quan sát, tìm bắt đầu đập mạnh, giống như phát hiện điều bí ẩn.

Bát Cân này, lúc trước mặt người thường hì hì nhìn Đỗ Quyên, không tính là luống cuống. Khi có một mình thì rất đáng sợ. Tuy Hồ Hoa ngây thơ nhưng đã biết chuyện, cảm thấy hắn có chút âm tà, đối với Đỗ Quyên có khát vọng thềm nhỏ dải rất mãnh liệt, thần thái thực không chịu nổi.

Việc này nàng không nói với ai, chỉ càng lưu tâm Bát Cân.

Lại bận rộn một ngày, tới buổi trưa ngày kế, nhà Lâm gia đã có thể thượng lương ở đỉnh cao nhất. Bất quá, vì muốn giờ lành, đem thượng lương an bài vào buổi sáng ngày mai, tiệc rượu cũng mở vào trưa ngày mai.

Lúc chạng vạng, Nhậm Tam Hòa và đám người Thu Sinh sẵn thú trở lại, thu hoạch rất khá.

Đám phụ nữ lập tức suốt đêm công việc lu bù lên, lột da, rửa dọn, chặt chém, hầm xương, vội hết một đêm.

Ngày hôm sau sắc trời mờ vừa hừng sáng, Lâm gia già trẻ lớn bé gần hơn hai trăm miệng đều tới. Lâm thái gia hơn một trăm tuổi tự tay cầm dải lụa đỏ Đại Lương, do đòi chặt cháu trai mang lên giá xà nhà, sau đó đóng đinh cái rui và đòn tay...

Đến tận đây, nhà Lâm Xuân chính thức xem như xây xong.

Lâm thái gia nhìn qua tám gian phòng chính, hồn nhiên đại khí, nếu như xây thêm hậu viện, tòa nhà này chính là đại trạch viện hai tầng.

Không thể tưởng được nhị phòng yếu kém nhất cũng có hôm nay, xem ra có khả năng vượt qua đại phòng, không khỏi cảm khái, thậm chí nhị tiểu tử dưới tuổi vàng nhìn thấy con cháu có tiền đồ như vậy, cũng nên cười đi.

Chương 193

Biến Cố Bắt Đầu

Tiệc rượu buổi trưa mở tại phòng mới xây, náo nhiệt phi thường.

Đầu bếp chính như cũ do Hồng Cô trong thôn và Đại Nương chấp chưởng, nấu nướng ngay tại nhà bếp Lâm gia. Đỗ Quyên và đám thiếu nữ vẫn ở Hoàng gia, chỉ làm chút việc vặt như nấu nước pha trà, bỏ lại việc nấu cơm.

Tiệc rượu vòng thứ nhất do người hỗ trợ xây nhà ngồi trước, xem như đáp tạ bọn họ.

Lâm Xuân và đám người Cửu Nhi cũng lên bàn đi bồi thiếu niên trong thôn, uống rất nhiều rượu, ra khỏi hội trường vẫn còn hưng trí, đều đến Hoàng gia tìm nhóm thiếu nữ uống trà, tán dóc, kỳ thật là để nhìn tiểu cô nương.

Bởi thân thích Lâm gia nhiều, rất nhiều khách lúc đợi ghé ngồi, trước nghỉ tại Hoàng gia.

Tiệc rượu vòng thứ hai bắt đầu, bớt đi không ít người, như cũ còn dư không ít.

Làm con dâu tương lai Lâm gia, Hoàng Tước Nhi không dám chậm trễ, khách khí tiếp đón các nàng, Đỗ Quyên cũng giúp chiêu đãi.

Hòe Hoa phát hiện Bát Cân không thích hợp: hai mắt xích hồng, ánh mắt không chút kiêng kỵ nhìn chằm chằm Đỗ Quyên, si mê càng thêm si cuồng.

Nhưng bởi vì người nhiều, hẳn cuối cùng vẫn ần ần.

Hòe Hoa ần ần cảm thấy nguy hiểm, bởi vậy vẫn lưu tâm hẳn.

Thấy hẳn đi ra sau viện thì nàng cũng giả vờ đi ra chuồng heo đổ nước bẩn. Đi theo, lại phát hiện hẳn núp trong đồng cỏ khô ở hậu viện, không biết làm cái gì. Lặng lẽ tới gần nhìn, kinh hoàng cả người xụi lơ, nếu không nhờ bức tường thì đã té ngã.

Bát Cân thẳng tấp dựa vào đồng cỏ khô, thống khổ kêu rên. Hạ thân của hẳn, quần áo đã bị kéo lên, tóc tóc run run. Vốn Hòe Hoa còn ngây thơ, đợi nhìn thấy hẳn thò tay phải vào nội y thì bỗng nhiên hiểu cái gì, xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng.

Nàng kinh hoàng, nín hơi, chậm rãi lui ra ngoài.

Chờ đến tiền viện, nàng làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, rửa sạch bồn trong tay, còn nói đùa vài câu với Nhị Nha, trong lòng suy nghĩ đủ điều nhưng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Đang trù trù thì nhìn thấy Lâm Xuân đi ra hậu viện, có thay đổi. Nàng hít sâu một hơi, quyết định vì tương lai của mình cược một phen.

Nhưng là, Đỗ Quyên...

Nghĩ tới điều này, tim nàng không thể ức chế bắt đầu đập mạnh.

Là sợ hãi!

Có tật giật mình đã là như thế, việc còn không bắt đầu đâu, chẳng qua chỉ suy nghĩ một chút, nàng liền cảm thấy mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, không tự chủ nghĩ đến sau khi gặp chuyện không may, có để lại dấu vết gì làm cho người ta hoài nghi đến nàng hay không.

Còn có, nàng làm chuyện như vậy... Không, còn chưa làm đâu, nàng đã cảm thấy thấp kém hơn Đỗ Quyên, trong vô hình tự biết xấu hổ.

Nhưng nàng nhìn Lâm Xuân đang đứng gần phòng củi, trong nháy mắt tâm ý kiên định.

Nàng tự nói với mình, Đỗ Quyên rất có bản lĩnh, nhất định không có việc gì.

Nghĩ xong, nàng đi vào phòng, tìm đến Đỗ Quyên, cười nói với nàng: “Ta thấy Xuân Sinh ở phía sau ới, không biết có phải uống nhiều quá không, người đi nhìn xem đi.”

Đỗ Quyên kinh ngạc: “Ói? Lâm Xuân?”

Hòe Hoa gật gật đầu, cũng không nói nhiều, liền đi cách vách tìm Quế Hương.

Ai cũng biết Đỗ Quyên và Lâm Xuân rất thân thiết, nàng nhìn thấy Lâm Xuân ới, nói cho Đỗ Quyên một tiếng cũng là thương tình. Nếu nàng gấp gấp đi chiếu cố, đó mới chộc người nhàn thoải.

Về phần Đỗ Quyên sẽ đi hay không, nàng có mười phần nắm chắc.

Chỉ cần Đỗ Quyên đi, việc này thành công một nửa, còn lại một nửa chỉ dựa vào vận khí.

Lâm Xuân không say, dĩ nhiên cũng không ới, cũng không biết hấn ở cạnh phòng củi làm cái gì, như vậy thì rất nhanh sẽ rời đi, nhưng nàng không biết khi nào hấn sẽ đi.

Nếu hấn không đi thì chuyện gì cũng không phát sinh.

Nếu hấn đi ra ngoài, Đỗ Quyên đi không tìm được hấn, sẽ tiếp tục tìm ở sân sau. Bởi vì Hòe Hoa nói Lâm Xuân “ở phía sau”, lại chưa nói ở nơi nào. Hậu viện, phòng củi ở phía trước, đồng cỏ khô ở phía sau.

Chỉ cần Đỗ Quyên tìm đến đống cỏ khô kia, Bát Cân say rượu si cuồng, nhất định sẽ không bỏ qua nàng...

Việc này một nửa dựa vào người tính, một nửa dựa vào trời tính, trong thời gian ngắn như vậy nghĩ ra được kế này, Hòe Hoa thật thông minh và nhanh trí.

Đáng tiếc người định không bằng trời định, huống chi “một nửa người tính bằng một hai ngày tính”

Đỗ Quyên khá hiểu biết Lâm Xuân, hẳn một thân võ công thì thân thể là tiêu chuẩn, lại thấy Hòe Hoa thuận miệng nói, có lẽ là dù uống say cũng không nghiêm trọng. Còn có, tuy nàng và Lâm Xuân thân như huynh muội, lại không phải là loại tương tự như Hòe Hoa, đương nhiên sẽ không nghe gió chính là mưa, ba ba chạy đi chiếu ứng.

Bởi vì nàng còn có việc cần làm, nên rót ly nước, kêu Nhậm Viễn Minh tới phân phó: “Đưa đi cho sư huynh người súc miệng, hỏi hẳn có khó chịu không. Nếu là khó chịu thì đi vào nghỉ một lát.”

Tiểu Viễn Minh cầm lấy chén nước, nhanh chóng đi tìm sư huynh.

Vừa rời Hòe Hoa nói chuyện với Đỗ Quyên, hẳn cũng có mặt nên biết sư huynh đang ở “phía sau”.

Nhưng nửa đường bị Tiểu Liên chặn lại, cả kinh nói: “Đừng làm vỡ cốc. Người muốn đi đâu?”

Tiểu Viễn Minh nói: “Đưa nước cho sư huynh. Hẳn uống say.”

Tiểu Liên hỏi rõ tình huống, rồi cầm lấy chén nước nói: “Ta đi. Người đi đường còn đi không vững, đừng là vỡ chén trà.”

Tiểu Viễn Minh nghe xong có chút mất hứng, cảm thấy bị coi thường. Nhưng có người làm chân chạy, hẳn mừng rỡ thoải mái, liền tùy nàng đi, xoay người báo cáo với Đỗ Quyên.

Tiểu Liên bung nước đi ra phía sau, vừa vui vẻ vừa ngượng ngùng cười.

Thì ra, vừa rời nàng vào cửa cũng nghe được lời Hòe Hoa nói, nên muốn cướp công việc, lấy có thân cận tam biểu ca. Nếu tam biểu ca say đến mức lợi hại, nàng sẽ dìu hẳn trở về. Nàng là biểu muội hẳn, chiếu cố biểu ca không phải sao?

Cô gái có ý nghĩ này, đều do nghe lời đường tử Tiểu Phương nói.

Mấy ngày nay Tiểu Phương ôm một bụng giận dữ, rất chướng mắt Đỗ Quyên, với Hoàng Tước Nhi cũng chướng mắt, với Hoàng Ly càng chướng mắt, không biết vì sao huynh đệ Lâm gia lại thích khuê nữ Hoàng gia.

Nàng còn không biết mình bị Lâm Đại Đầu đào thải, tự cho là đã ngồi ổn vị trí con dâu cả Lâm gia, nên bắt đầu bận tâm đến chị em dâu tương lai.

Nghĩ đến chuyện Hoàng Tước Nhi gả cho Hạ Sinh đã không thể cứu vãn, nếu Đỗ Quyên gả cho Lâm Xuân, nàng một người không thể đối phó được hai tỷ muội kia. Bởi vậy, nàng một lòng muốn quấy rối việc hôn nhân của Lâm Xuân và Đỗ Quyên, thúc đẩy Tiểu Liên gả cho Lâm Xuân, như vậy song phương vẫn là hai đối một, bên mình có hai người.

Thời gian không phụ người có lòng, còn thật làm cho nàng hỏi thăm ra, nói sở dĩ Lâm Xuân và Đỗ Quyên còn chưa định thân, là vì Đỗ Quyên bỏ cuộc. Nàng nói việc hôn nhân của nàng có Ngự nương nương sắp xếp, cũng không biết an bài như thế nào.

Nàng duỗi chân thở dài, nói cô dựng hồ đồ. Việc này rõ ràng không trông cậy vào, còn không cho Xuân Sinh biểu đệ và Tiểu Liên định thân, cứ đợi như vậy không là ngọc sao!

Nàng đem việc này nói cho Tiểu Liên, lại cẩn thận phân tích các loại tình huống, muốn nàng chủ động một chút, còn nói Hòe Hoa các nàng đến cùng vẫn kém một tầng, không thân cận bằng bọn họ là thân thích. nàng bỏ thêm sức lực, cửa than này sẽ thành.

Tiểu Liên ngây thơ cũng không biết tích cốp sức lực là như thế nào.

Nàng ở Lâm gia vài ngày, rất ít khi nhìn thấy Lâm Xuân nói giỡn. Hắn chỉ vui đùa làm việc. Nhưng ngày đó hắn trước mặt đám con gái thể hiện sức quyến rũ hiếm thấy, trong lòng nàng liền có chút không bỏ xuống được, lại nghe lời Tiểu Phương nói, tin là thật, càng thêm vương bận.

Hôm nay được cơ hội này, nào có đạo lý nàng không làm tới!

Cho nên nàng liền bung chén nước ra sân sau tìm.

Đến tận lúc này, người tính một nửa xảy ra chuyện không may, lạc lối; trời tính một nửa lại thuận theo kế của Hòe Hoa. Lâm Xuân thật sự đã đi rồi. Nếu hắn trở lại tiền viện, Tiểu Liên còn có thể nhìn thấy, việc này còn có thể tránh khỏi; cố tình không biết hắn đi đâu, Tiểu Liên liền bung cái cốc tiếp tục đi tìm.

Tìm đến bên cạnh đồng cỏ khô, còn chưa nhìn thấy người đã nghe thanh âm “hừ a”.

Trong lòng Tiểu Liên vui vẻ, tưởng Lâm Xuân, vội vàng kêu lên: “Tam biểu ca, ngươi có sao không? Ta đưa nước cho ngươi đây... A “

Một lời chưa xong, chén nước trong tay rớt trên đất, nàng cũng bị Bát Cân túm chặt lấy cánh tay, kéo đến trước mặt, ôm vào trong ngực, đầy đầu đầy mặt loạn cắn, miệng còn không ngừng lảm bảm.

Tiểu Liên cả kinh hồn phi phách tán, kêu la giãy dụa.

Quần áo Bát Cân đã cởi hết phân nửa, đang lúc dục hỏa đốt người, Tiểu Liên lại đi tới. Trong mông lung, hắn chỉ nghe một tiếng gọi mềm nhẹ, một

bóng dáng nho nhỏ xuất hiện tại trong tầm mắt. Lúc ấy đầu óc hấn đều là bóng dáng Đỗ Quyên, lập tức đem nàng thành Đỗ Quyên, ôm vào lòng.

Rượu vào thêm can đảm, Bát Cân đau khổ nhiều năm, tự cho là ôm lấy Đỗ Quyên, thần trí không khỏi điên cuồng, một lòng chỉ muốn làm việc ngày mơ đêm tưởng, dù Thiên Vương lão tử tới cũng không chịu buông tay, miệng hôn loạn trên mặt Tiểu Liên, một bàn tay kéo vạt áo Tiểu Liên.

Tiểu Liên giãy dựa thê lương kêu thảm thiết, thanh âm nhất thời truyền đến tiền viện.

Trong mơ hồ Bát Cân cũng cảm thấy không thể bị người khác phát hiện, nên một tay bịt miệng nàng, xoay người một cái, đặt nàng lên đồng cỏ khô, thở dốc nói: “Đỗ... Đỗ Quyên... Đỗ Quyên... Đừng sợ... Ta...”

Trong lúc gấp rút kéo không ra vạt áo Tiểu Liên, nên ép sát vào người Tiểu Liên, không kèm được cọ xát.

Tiểu Liên tuyệt vọng thêm sợ hãi, dùng sức giãy dựa, đá đánh hấn.

Nước mắt rơi như mưa, như thế nào cũng không nghĩ tới bị tai họa bất ngờ này.

Sân trước sân sau cách nhau vài chục bước, Tiểu Liên kêu vài tiếng đã sớm kinh động thiếu niên ở tiền viện. Cửu Nhi, Tiểu Quả Cân, Hoàng Tiểu Bảo, Hạ Sinh tràn tới, nhìn thấy tình cảnh sau đồng cỏ khô, không khỏi hít một hơi lạnh.

Lúc ấy quần Bát Cân đã tụt xuống mắt cá chân, trần truồng đưa lưng về mọi người; Tiểu Liên hoàn hảo, tuy đầu tóc rối tung, quần áo xốc xếch, nhưng tốt xấu còn mặc trên người.

Mọi người nhẹ nhàng thở ra, không có xảy ra việc gì là tốt rồi.

Trong lòng mọi người đều trầm xuống: việc này tuyệt không là việc tốt!

Cửu Nhi khí nộ không thôi, như lão ưng bắt gà con, xách Bát Cân lên.

Nhưng Bát Cân đã điên cuồng, vẫn chế trụ Tiểu Liên không chịu buông tay.

Hạ Sinh liền đi lên cho hấn một quyền, mắng: “Súc sinh!”

Cùng mọi người ba chân bốn cẳng ra sức giải cứu tiểu biểu muội.

Tiểu Liên được giải thoát xong, lại bị mấy thiếu niên nhìn, xấu hổ và giận dữ muốn chết, sợ hãi cả người run rẩy. Hạ Sinh ôm nàng an ủi, muốn mang nàng đi.

Tiểu Liên căn bản mất đi năng lực hành động, không động đậy, bị nhị biểu ca kéo, nói đúng hơn là lôi đi. Thiếu nữ mười mấy tuổi, bị chuyện như vậy, tương đương như gặp tai ương ngập đầu, trong lòng nàng bị sợ hãi bao phủ, mù đầu không biết làm gì cả.

Ra tới gần tiền viện, nỗi sợ hãi làm cho nàng không thở nổi.

Nàng nói năng lộn xộn run run nói: “Không trách ta! Không trách... Ta...”

Hạ Sinh vội an ủi: “Là không trách người. Đều do Bát Cân vô liêm sỉ.”

Tiểu Liên không nghe lời hắn nói, lảo đảo, bỗng nhiên trong lòng vừa động, nhớ tới sự điên cuồng của Bát Cân, nhớ tới lúc hắn khi dễ mình không ngừng kêu “Đỗ Quyên”, tất cả nỗi sợ hãi của nàng dừng mãi lao tới.

Chương 194

Căn Nguyên

Như người chết đuối bắt được cọng rom cứu mạng, Tiểu Liên cũng không biết sức lực ở đâu tới, đột nhiên tránh thoát Hạ Sinh, chạy về sân trước. Vừa chạy, vừa liềm lĩnh kêu khóc: “Không phải ta, là Đỗ Quyên! Không phải ta, là Đỗ Quyên! Là Đỗ Quyên! Là Đỗ Quyên, hấn vẫn kêu Đỗ Quyên...”

Nàng muốn tuyên cáo với mọi người mình bị tai bay vạ gió, để chứng minh sự trong sạch của mình.

Rõ ràng người nọ hện trước với Đỗ Quyên, nếu không sao vừa thấy nàng liềm phác lên.

Nàng xui xẻo đụng phải việc này, dựa vào cái gì phải chịu oan khuất?

Nếu không nói rõ, cha mẹ sẽ đánh chết nàng!

Hạ Sinh nghe Tiểu Liên lời Đỗ Quyên ra, ngẩn ngơ, lại không nhịn được nổi giận. Đỗ Quyên không ở đây, dính líu gì tới nàng? Tiểu Liên này quá ghê tởm, mệt hấn mới vừa rồi còn đau lòng nàng bị khi dễ nữa.

Hấn giẫm chân, vội vàng đuổi theo ngăn nàng lại.

Nhưng Tiểu Liên muốn gây ra việc này, muốn mọi người chú ý tới mình, chân chạy như bay, nháy mắt đã tới tiền viện, xông vào đám đông kêu khóc làm mọi người đều biết.

Người trong phòng nghe được động tĩnh, đều đi ra.

Trong đó có nương Tiểu Liên, Ngụy gia và những người khác.

Phòng ốc xây dựng xong, nhà mẹ đẻ vợ Đại Đầu dĩ nhiên muốn đến chúc mừng, có 3 người cậu, 2 người mợ “đại mợ đã trước tới” của Lâm Xuân, còn có các biểu ca biểu tấu.

Trước mắt ở sân Hoàng gia có nhị mợ và mợ ba. Các nàng vừa ăn xong tiệc rượu, được Tiểu Phương mang đến nghỉ tạm. Những người khác vẫn ở cách vách ngồi đợt thứ hai.

Nhị mợ thấy đầu tóc quần áo của Tiểu Liên xốc xếch, rồi nghe nàng khóc kể thiếu chút nữa ngất đi, lập tức đưa mắt ném về phía Đỗ Quyên, tràn đầy thống hận. Nàng cũng giận đến hồ đồ, hướng hồ người ai cũng có tư tâm, lập tức liên tin tưởng lời nói của khuê nữ mình.

Đám người Quế Hương, Hòe Hoa, Tiểu Phương có mặt, đều lộ vẻ khác nhau.

Hoàng Tước Nhi tức giận không thôi, bước lên một bước đối với Tiểu Liên quát mắng nói: “Người nói bậy! Đỗ Quyên luôn ở trong phòng, người dựa vào cái gì hại nàng?”

Tiểu Liên liều lĩnh hô: “Ta không có. Người nọ vẫn gọi Đỗ Quyên.”

Lúc này Hạ Sinh từ phía sau đuổi lại đây, đối với Tiểu Liên nói: “Tiểu Liên, người đừng nói bừa! Điều là Bát Cân vô liêm sỉ, mắc mớ gì đến Đỗ Quyên? Người đừng làm rộn, ta lập tức đi nói cho Đại gia gia cùng ngũ thúc, xem làm thế nào.”

Hắn giận thật.

Tiểu Liên kéo vạt áo nương, run run, khóc nói: “Ta không nói bừa! Nương, ta thật sự không nói bừa! Ô ô...”

Đỗ Quyên ngăn lại Hoàng Tước Nhi đang tức giận, ôn tồn hỏi Tiểu Liên nói: “Khi không người đi ra đằng sau làm cái gì?”

Tiểu Liên bật thốt lên: “Ta đi đưa nước cho Xuân Sinh ca ca.”

Tiểu Viễn Minh Lập nói ngay: “Là Hòe Hoa tỷ tỷ nói sư huynh ới cho Đỗ Quyên tỷ tỷ biết. Đỗ Quyên tỷ tỷ liền kêu ta đưa nước súc miệng cho sư huynh. Sau đó, người tỷ tỷ này nhất định muốn đoạt cái cốc, nói nàng đưa đi.”

Hắn đại khái cũng biết đã xảy ra chuyện, bởi vậy vội vàng chứng minh.

Hoàng Ly nhìn lướt qua Hòe Hoa, ánh mắt tràn đầy là hoài nghi.

Nhưng khoan nói tới nàng, trước cười lạnh đối với Tiểu Liên nói: “Thì ra là Tiểu Liên tỷ tỷ đi tìm Xuân Sinh ca ca. Tại sao lại đụng phải người khác chứ? Còn kéo nhị tỷ ta vào. Nhị tỷ ta vẫn luôn ở trong phòng, ngay cả nước cho Xuân Sinh ca ca cũng gọi Viễn Minh đi. Mấy người mợ đều biết.”

Sắc mặt nhị mợ càng khó coi.

Trước mặt mọi người, lý do Tiểu Liên kéo Đỗ Quyên vào đích thực không vững.

Tiểu Liên khóc nói: “Ta sợ hắn còn nhỏ làm vỡ cốc.”

Đỗ Quyên chỉ thấy việc này rất kỳ quái, hỏi “Xuân Sinh đâu?”

Tiểu Liên ai ai khóc nói: “Xuân Sinh ca ca... Không ở đằng sau...”

Đỗ Quyên nhìn về phía Hòe Hoa, nghiêm túc hỏi: “Hòe Hoa, đây là chuyện gì?”

Sắc mặt Hòe Hoa trắng bệch, nơm nớp lo sợ nói: “Ta thật nhìn thấy Xuân Sinh ở đó, ta mới nói với ngươi. Không tin, ngươi hỏi Xuân Sinh sẽ biết. Ta thật chưa nói nói dối. Hắn đi lúc nào, ta cũng không biết.”

Hoàng Ly sắc bén chất vấn: “Ngươi không biết đằng sau còn có người khác?”

Nếu hôm nay nhị tử nghe xong lời của nàng đi ra, sẽ như thế nào?

Quế Hương cũng chất vấn: “Xuân Sinh ca ca làm cho ngươi kêu Đỗ Quyên đưa nước hả? Nếu hắn không gọi, ngươi nhiều chuyện làm gì? Thân thể hắn rất tốt, mới không bị ới đâu.”

Đỗ Quyên ngưng thần nhìn chằm chằm Hòe Hoa không nói.

Hòe Hoa kinh hoàng, nuốt từng ngụm nước bọt, chỉ lo lắc đầu, ngán lệ nói: “Không biết!”, nàng rất sợ, trước mắt tuyệt đối không thể bị liên lụy.

Đỗ Quyên đối với Tiểu Viễn Minh nói: “Đi, gọi sư huynh ngươi đến đây.”

Tiểu Viễn Minh chạy vội ra ngoài.

Tiểu Liên mặc kệ các nàng tra hỏi, chỉ khóc kể với nhị mợ và mợ ba, nói người nọ thấy nàng cũng không nhìn kỹ, ôm lấy nàng liền kêu “Đỗ Quyên”, rồi kêu “Đỗ Quyên”.

Tính tình con gái mình ra sao, nhị mợ rất rõ ràng, bởi vậy hiểu là khuê nữ gặp tai bay vạ gió, làm kẻ chết thay. Về phần người nọ có gian tình với Đỗ Quyên ra sao, nàng mới mặc kệ. Đáng giận là khuê nữ gấp gấp thân cận biểu ca, mới rước họa vào thân, nếu không cũng dễ nói một chút.

Nàng đối với Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên ngươi xem, Bát Cân kêu ngươi, ngươi đi hỏi một chút...”

Hoàng Tước Nhi cả kinh kêu lên: “Nhị mợ!”

Nàng tức giận, ủy khuất như trở về 5 năm trước đối gia gia nãi nãi, lại như mười hai năm trước cùng Đỗ Quyên rơi xuống nước, cảm thấy trường bối lấy mạnh hiếp yếu, không hề nói đạo lý.

Hạ Sinh vội vàng kéo nàng, ý bảo nàng đừng lên tiếng, có việc để cho hắn nói.

Chung quy mợ là thân thích Lâm gia, nàng còn chưa vào cửa, đắc tội không tốt. Đỗ Quyên nhìn nhị mợ cười nói: “Nhị mợ đừng nóng vội, mang Tiểu Liên vào khuyên nhủ trước đi. Nàng bị dọa sợ kia. Lâm gia là gia đình nhà giàu có, Lâm gia gia biết đạo lý nhất, hưởng chi còn có Đại Đầu bá bá và thím, bọn họ sẽ không mặc kệ Tiểu Liên, việc này nhất định sẽ cho một công đạo. Chuyện này là chuyện của đại phòng và nhị phòng Lâm gia.”

Quản bản cô nương cái rắm!

Không phải nàng cứng rắn. Thật sự nàng rất đồng tình Tiểu Liên, nhưng xảy ra chuyện liền cần nàng, nàng cảm thấy rất trợ trên. Người như vậy, vừa đáng thương lại đáng giận. Trước không nói nội tình như thế nào, dù đúng như lời Tiểu Liên nói, cũng không phải lỗi của Đỗ Quyên nàng mà?

Tiểu Liên gặp chuyện không hay, Đỗ Quyên nàng cũng phải chịu theo?

Tiểu Liên bị tai bay vạ gió, chẳng phải nàng Đỗ Quyên càng không vô tội?

Nhị mợ thấy cháu trai che chở Hoàng Tước Nhi, Đỗ Quyên không vội không giận mà cười đến vân đạm phong khinh, mà Tiểu Liên chật vật quả thực rất khó coi. Không còn cách nào, đành phải trước đưa nàng về phòng chỉnh lý.

Đỗ Quyên lập tức để Hạ Sinh đi gọi đám người Lâm gia gia.

Việc này trường bối cần phải ra mặt.

Nơi này tạm thời yên ổn, sân sau lại nháo lên.

Bát Cân bị người kéo ra, đầu choáng váng hôn mê. Sau bị Hạ Sinh đánh một quyền, lại bị Cửu Nhi vả cho một chưởng, mới vừa tỉnh lại. Nhìn thấy Tiểu Liên khóc bị Hạ Sinh mang đi, hán cũng sợ hãi.

Nhưng hán cũng không phải người ngu, nghĩ rằng nếu cứ nhận như vậy, mất mặt mũi không nói, về nhà khẳng định sẽ bị trừng phạt, hơn nữa tâm tư nhiều năm sẽ thành hư không. Dù sao đã như vậy, không bằng không cần thể diện, bất cứ giá nào đại náo một trận, nói không chừng có thể được như nguyện.

Đám người Cửu Nhi đề hán, giúp hán kéo quần lên.

Đội mặc xong, Cửu Nhi kêu “Kéo qua tường viện!”

Hán sợ đi ra phải trước làm người chú ý, đem việc này đồn khắp, hại thanh danh Tiểu Liên. Bởi vậy muốn leo tường viện phía sau đi Lâm gia, chưa từng nghĩ Tiểu Liên đã nháo rồi.

Bát Cân nghe xong mừng rỡ, điên điên khùng khùng nói: “Đỗ Quyên đừng đi! Đỗ Quyên, Đỗ Quyên, người tới sờ sờ... Sờ ** nhỏ của ta..”

Nói xong trợ mặt ra cười, mượn rượu làm càn, tránh thoát mọi người chạy về phía trước.

Hoàng Tiểu Bảo giận dữ, bay lên đã Bát Cân, miệng mắng: “Vương bát đản! Đồ chó đẻ! Lão tử đá chết ngươi!”

Cửu Nhi nghe xong như ngũ lôi oanh đỉnh.

Vừa rồi hán còn đang suy nghĩ, việc này nên làm thế nào. Dù sao cũng là đường đệ của mình, làm ra chuyện bậc này, tuy hán thống hận, nhưng không đành lòng trợ mặt nhìn hán đi tìm chết. Huống hồ cho dù hán chết cũng

không cứu vãn được danh tiếng Tiểu Liên. Chỉ có cách làm cho hấn cười Tiểu Liên, mới có thể lưỡng toàn.

Ai ngờ, sức sinh này lại xông tới Đỗ Quyên.

Cửu Nhi phản ứng kịp, hai ba bước bắt Bát Cân lại, nắm áo hấn hung tợn hô: “Ta cho ngươi nói bậy! Ngươi lại nói bậy, ta đánh chết ngươi!!”

Bát Cân không sợ chút nào, như cũ giãy dựa kêu: “Đỗ... Quyên...”

Mắt Cửu Nhi đều đỏ, tay dùng sức muốn bóp chết hấn.

Đám người Tiểu Quả Cân sợ ngây người, vội vàng kéo tay Cửu Nhi ra, kêu: “Đừng bóp chết hấn.” Mỗi người đều cảm thấy xui xẻo, lại phần nộ, cảm thấy Bát Cân này quá vô liêm sỉ. Đỗ Quyên xinh đẹp, rất nhiều con trai thích nàng, có ai như hấn không biết xấu hổ như vậy!

Nhưng cũng không thể để Cửu Nhi bóp chết hấn.

Mọi người đồng loạt dùng sức kéo Cửu Nhi ra.

Bát Cân bị kéo ra. Không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, thừa dịp mọi người túm lấy Cửu Nhi, hấn lão đảo bò lết chạy về phía trước, miệng còn kêu Đỗ Quyên.

Cửu Nhi bạo nộ, vùng ra khỏi sự kiềm chế của các thiếu niên, cùng Hoàng Tiểu Bảo đồng loạt đuổi theo.

Bát Cân quyết tâm muốn nháo lớn, vừa chạy vừa giả ngây giả dại, nói Đỗ Quyên là vợ hấn, từ nhỏ đã sò soạng tiểu tước nhi của hấn, Ngự nương nương sớm đem bọn họ lương xứng...

Người phía trước phía sau đều nghe hiểu, căn nguyên là ở đây.

Năm đó, lúc Đỗ Quyên còn chưa đầy tuổi, đi nhà cũ Lâm gia chúc tết, cùng một đám con nít ngồi trên giường La Hán của Lâm gia lão thái thái chơi. Bát Cân trên mông không mặc tã, đi tiểu trên tấm da hổ, bị Đỗ Quyên nhìn thấy, nhanh tay cầm tã liền chặn lên, sợ tới mức tiểu Bát Cân “ngừng tiểu” tại chỗ.

Sau này, người lớn thường lấy chuyện này ra trêu ghẹo Bát Cân. Huynh đệ Cửu Nhi cũng dùng việc này chê cười Bát Cân, Bát Cân không nhớ chuyện khác, lại nhớ Đỗ Quyên lấy tã đè lên tiểu tước nhi của mình.

Tuổi tác lớn dần, Đỗ Quyên càng lớn càng đẹp. Mỗi khi hấn nhìn thấy nàng, kim lòng không đành liền nhớ đến tình hình năm xưa bé gái dùng tã chặn lên tiểu tước nhi của mình, nghĩ đến mặt đỏ tim đập, tâm thần hoảng hốt.

Lâu ngày, nỗi khao khát này khắc vào cốt tủy, quậy cho hấn gần như không bình thường.

Bắt đầu bởi vì xấu hổ, trước mặt người khác còn có thể không chế, sau này chung chạ với trẻ hư trong thôn, biết chuyện rồi, liền mất không chế, nảy sinh nhiều ý niệm dơ bẩn và hành động xấu, cũng không cần nói tí mĩ.

Nhưng bởi vì gia giáo Lâm gia nghiêm cẩn, hơn nữa tử muội Đỗ Quyên đều không phải là yếu đuối, còn có đại sát than Nhậm Tam Hòa, rồi 2 đường ca, Lâm Xuân và Cửu Nhi, cũng rất duy trì Đỗ Quyên, trong lòng hẳn thủy chung có một phần e ngại, không dám biểu lộ ra nửa phần tâm tư.

Nhưng thiếu niên huyết khí phương cương, lại chứa ý nghĩ như vậy, thời gian lâu dài, luôn có lúc thất không. Lần này Lâm gia xây nhà, ngày ngày hẳn cùng Đỗ Quyên gặp mặt, mỗi lần thấy là nhớ đến cảnh tượng khi còn nhỏ, lập tức tay chân như nhũn ra, cả người máu tràn vào một chỗ, không thể tự giữ.

Đến ngày hôm nay, uống chút rượu, rốt cuộc chuyện không may tới.

Hắn cũng như Tiểu Liên, ý thức được việc hôm nay việc này không thể giấu diếm, muốn nháo lớn, nói không chừng Hoàng gia vì danh dự Đỗ Quyên sẽ bỏ qua, hoặc là đem Đỗ Quyên hứa cho hắn cũng không chừng.

Nếu có kết quả đó, dù bị trong tộc trọng phạt cũng cam nguyện.

Không thể trách hẳn vọng tưởng, loại chuyện này trước đây trong thôn không phải là không có qua.

Hắn nghĩ cho đẹp, lại hoàn toàn quên mất Tiểu Liên. Cũng không nghĩ lại, dù muốn cưới, hẳn phải cưới Tiểu Liên. Về phần Đỗ Quyên, hẳn ngay cả một sợi tóc đều không đụng đến được, sao Hoàng gia lại theo ý hắn.

Mang tính toán như vậy, hẳn chạy như bay ra sân trước.

Ai ngờ đối mặt một người đi tới, không nói một lời, ngay mặt hẳn cho một quyền. Chỉ nghe một tiếng trầm vang, mang theo tiếng xương vỡ vụn giòn vang, mũi hẳn đã bị đánh vỡ, máu tươi phun trào ra, ngất đi, rốt cuộc kêu không được.

Người tới chính là Lâm Xuân.

Chương 195

Ăn Cơm

Vài ngày nay náo loạn vài trận, Lâm Xuân cảnh giác vạn phần, cho nên vừa nghe thấy sân Hoàng gia có động tĩnh liền chạy vội tới, Nhậm Viễn Minh chưa kịp đi gọi nữa.

Vừa tiến đến, đã nghe người ta nói Tiêu Liên xảy ra chuyện, nghe Bát Cân âm ỉ không chịu nổi, đã hiểu được một nửa. Một khắc kia, hắn muốn giết người. Chỉ là rất kỳ quái, sau cơn giận dữ hắn phá lệ bình tĩnh, bước nhanh đón đầu Bát Cân, ngấm chuẩn mũi hắn, không nương tay đấm một quyền, làm hắn hôn mê.

Đám người Cửu Nhi đuổi tới, nhìn thấy Bát Cân đầy mặt máu, ngời phịch trên đất như một bãi bùn nhão, đều hút một ngụm khí lạnh cái này mới thật là ác!

Lâm Xuân đối với Cửu Nhi nói: “Tìm hai người, khiêng con chó này tới từ đường đi.”

Cứ chờ gia pháp Lâm gia xử trí đi!

Cửu Nhi cũng rất hận, vội kêu 2 đường huynh đệ tới khiêng Bát Cân.

Bát Cân cũng là thiếu niên, cũng học chút thủ đoạn săn thú, tuy kém Cửu Nhi, nhưng xương cốt thân mình rất tốt. Vừa rồi Lâm Xuân một quyền đánh ngất xỉu hắn, bây giờ bị người khiêng, rất nhanh tỉnh lại.

Hắn trừng Lâm Xuân, nói: “Đỗ Quyên là vợ ta...”

Một lời chưa xong, Lâm Xuân lại một cái tát đi qua, máu tươi vẩy ra.

Cửu Nhi cũng ác đá hắn một cước, bị hắn đá lăn lộn dưới đất vài vòng, không còn chút hình tượng nào.

Bát Cân biết tâm tư 2 đường ca, đều thích Đỗ Quyên, muốn nháo to lên để bọn họ buông tay không dám cưới Đỗ Quyên. Bởi vậy hắn cắn răng nhịn đau, kêu Đỗ Quyên là vợ hắn, khi còn nhỏ liền...

Sắc mặt Lâm Xuân lạnh lạnh, không chờ hắn nói xong, liền nắm áo xách hắn lên, đưa tay phải ra một quyền vào mặt bên trái hắn.

Tai trái Bát Cân ong ong, mắt nỏ đom đóm, lăn nữa hôn mê bất tỉnh.

Trong đám người ở đây có đệ đệ Bát Cân. Thấy ca ca bị đánh đến như vậy, sợ choáng váng.

Đội tinh táo lại, kêu khóc chạy đi tìm người, nói ca ca bị đánh chết.

Cũng không cần tìm, Hạ Sinh đã đem Lâm thái gia, Lâm đại gia (là lý chính, đã từ chức), Lâm Đại Mãnh, Lâm Đại Đầu tới.

Cha mẹ Bát Cân cũng theo tới.

Cha hắn là ngũ đệ của Lâm Đại Mãnh, gọi Lâm Đại Thắng.

Hai vợ chồng Lâm Đại Thắng vào cửa đã nhìn thấy Lâm Xuân đánh Bát Cân một quyền, nhất thời như điên xông lên, quát to: “Xuân Sinh, ngươi dám đánh đệ đệ?”

Lâm Đại Đầu luống cuống, chạy đến bên cạnh nhi tử hỏi: “Xuân Nhi, sao đánh nhau?”

Lâm Xuân trừng đại phòng ngũ thúc không ngôn ngữ, ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt lẫm liệt.

Lâm Đại Thắng lại bị hắn nhìn trong lòng phát run, vừa vặn Cửu Nhi ở một bên gầm lên: “Ngũ thúc, ngươi không biết Bát Cân làm cái gì, so với súc sinh cũng không bằng!” Hắn kích động nói: “Dù là như vậy, các ngươi là ca ca cũng nên chỉ bảo hắn, sao có thể ra tay đánh hắn?”

Hoàng Tiểu Bảo không phải người của Lâm gia, bởi vậy không có ký chút nào, châm chọc nói: “Không phải Cửu Nhi và Lâm Xuân đang chỉ bảo hắn sao? Không thể tưởng tượng được Lâm gia nuôi ra đứa con trai như vậy. Không biết xấu hổ còn chết cũng không nhận sai. Trừ bỏ đánh, không có biện pháp nào khác!”

Lâm Đại Thắng giận dữ: “Mắc mớ gì tới ngươi?”

Hoàng Tiểu Bảo nói: “Hắn khi dễ muội muội ta, sao lại không liên quan tới ta? Ta còn chưa đánh hắn đó!”

Lâm Đại Thắng bối rối, xoay người nhìn về phía Hạ Sinh, trong mắt tràn đầy nghi vấn: không phải nói là uông nhiều quá khi dễ Tiểu Liên sao, sao lại khi dễ đến khuê nữ Hoàng gia?

Nương Bát Cân bỏ nhào lên người con trai, khóc đến không kịp thở, “Trời a! Huynh đệ một nhà nha, sao lại ra tay được chứ?”

Lâm đại gia đã đi tới phụ cận, uy nghiêm hỏi: “Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Đại Mãnh cũng nói: “Cửu Nhi, Xuân Nhi, sao nháo đến như vậy?”

Hai người vừa định nói chuyện, đám người nhị mợ Lâm Xuân đi ra, kêu trời kêu đất mắng: “Con trai Lâm gia các ngươi thích Đỗ Quyên, mỗi ngày tưởng nhớ Đỗ Quyên, yêu Đỗ Quyên, nói Đỗ Quyên sờ tiểu tước nhi của hắn, thì đi tìm Đỗ Quyên sờ đi, làm cái gì tai họa khuê nữ ta?”

Lúc này Tiểu Liên cắn ngược Đỗ Quyên, nàng còn chưa giận lắm; khi Bát Căn nói ra nội tình, nàng liền nổi giận, cảm thấy đều do Đỗ Quyên gây họa, làm phiền hà khuê nữ nàng. Nàng lập tức đem chuyện náo ra, một gia tộc lớn như vậy chỉ cần để ý gièm pha Đỗ Quyên, chuyện Tiểu Liên chịu vũ nhục sẽ không chói mắt như vậy nữa.

Không thể không nói, nàng và Tiểu Liên thật là mẹ con liền tâm.

Bên ngoài nháo đến như vậy, tỷ muội Đỗ Quyên đương nhiên cũng đi ra.

Dù Đỗ Quyên từng kiến thức qua phụ nữ nông thôn cãi nhau, vẫn bị lời của nhị mợ chọc tức, nhất thời ngậy người, không biết ứng đối thế nào.

Đừng trách nàng uất ức, lời lẽ ô uế của mẹ bà chanh chua chửi đồng, nàng thật không biết đáp trả ra sao, lại nói lời tới quá đột nhiên, nàng không kịp suy nghĩ.

Hoàng Tước Nhi xông lên trước lớn tiếng nói: “Nhị mợ, ngươi không phân rõ phải trái!”

Nhị mợ định nói chuyện, chợt nghe thanh âm thanh thúy truyền đến: “Chính khuê nữ ngươi không biết xấu hổ, mỗi ngày tơ tưởng biểu ca, yêu biểu ca, một lòng muốn sò tiêu tước nhi biểu ca, cho nên mới gấp gấp đưa nước cho biểu ca, mới bị hại, còn không biết xấu hổ đổ vào người khác. Chúng ta nhiều con gái như vậy, sao chỉ có nàng chạy ra phía sau?”

Đây là Hoàng Ly, ra mặt nói một hơi, từng câu đối đáp với nhị mợ. Nàng nghe tức giận đến nhảy cẫng lên, mắng: “Tiểu nha đầu này, vừa nghe là biết không phải thứ đứng đắn gì.”

Cử Nhi nghe xong bạo nộ, đó là nhị mợ Lâm Xuân, không phải mợ của hắn, bởi vậy nói chuyện không chút khách khí: “Xuân Sinh, sao ngươi lại có người mợ càn quấy không nói đạo lý như vậy?”

Hận không thể đi lên đánh nàng như đánh Bát Căn!

Nhị mợ tức giận đến ngã ngửa: “Lâm gia ngươi hại khuê nữ ta, còn mắng ta không phân rõ phải trái?”

Cử Nhi hung ác nói: “Vậy ngươi tìm Lâm gia nha, kéo Đỗ Quyên vào làm cái gì?”

Nhị mợ nói: “Nếu không phải Đỗ Quyên trêu chọc hắn, Tiểu Liên có thể bị xui không?”

Cử Nhi cười lạnh nói: “Vậy Xuân Sinh cũng đáng chết! Nếu không phải hắn chọc cho khuê nữ ngươi nhớ thương hắn, đòi đi đưa nước cho hắn, cũng không thể có việc này. Có phải Xuân Sinh cũng đáng chết hay không?”

Vợ Đại Mãnh chạy tới, đem nhị tử đẩy qua một bên, mắng: “Ngươi lớn như vậy rồi, cãi nhau với phụ nữ, không chê mắt mặt hả?”

Cửu Nhi cuồng nộ nói: “Phụ nữ này không phân rõ phải trái!”

Giơ quả đấm to lên, muốn tới đánh người.

Vợ Đại Mãnh nói: “Đi! Để nương đến!”

Cửu Nhi biết mẹ nó lợi hại, quả nhiên nhường ra.

Ở một bên, Đỗ Quyên nghe tiểu muội bình thường yêu nhất hình tượng văn nhã mắng chửi như vậy, kinh hách không khác gì nhị mợ, không thể tưởng tượng được nàng văn võ toàn tài đến thế, nhã tục đều có thể diễn.

Nàng cuồng quát tiến lên quát bảo nàng ngưng lại, bên tai nàng cắn răng quát lên: “Chớ can người một ngụm, người cũng cản trở về hả? Nàng mấy chục tuổi rồi, lời khó nghe nào cũng dám mắng. Người mới bao lớn? Cùng nàng cãi nhau. Chửi thắng cũng là thua.”

Hoàng Ly không chịu thiệt thòi, cả giận: “Vậy thì nghe nàng mắng à?”

Đây là hoàn toàn không được!

Nàng lớn như vậy còn chưa bị thua thiệt như thế đâu.

Đỗ Quyên thầm nghĩ đương nhiên không thể ngồi mà đợi bị đập chết, nháy mắt Lâm Xuân và Hạ Sinh, muốn bọn hấn ra mặt, mà bên kia Cửu Nhi đã mắng lên.

Lâm Xuân đâu cần nàng nhắc nhở, vốn sẽ ra mặt, nhưng nghe Hoàng Ly mắng một tràng, hấn nghe xong đen mặt, bởi vì “biểu ca” trong miệng Hoàng Ly không phải là hấn sao! Nói Tiểu Liên mỗi ngày “tơ tưởng biểu ca, yêu biểu ca” cũng coi như xong, cái gì mà “một lòng muốn sờ biểu ca ...” Là nói cái gì nha!

Hấn vừa xấu hổ, vừa sinh khí.

Muốn quát lớn Hoàng Ly, lại sợ chọc tức nàng. Hiện trường càng thêm hỗn loạn.

Cố lắm mới nhịn xuống, đợi quay đầu mới chỉ bảo nàng. Hấn luôn coi Hoàng Ly như tiểu muội muội của mình, vì thế hướng Đỗ Quyên nháy mắt, ra lệnh nàng mang Hoàng Ly vào nhà.

Hấn sợ Đỗ Quyên tức quá, sẽ mắng chửi thêm một hồi nữa.

Việc này hấn thấy Đỗ Quyên không thích hợp làm, do hấn xuất đầu là được.

Con gái không nên cùng mẹ bà chanh chua chống nạnh chửi nhau. Chửi thắng cũng mất mặt.

Cũng may Đỗ Quyên không mắng, hấn mới an tâm chuyển hướng sang nhị mợ: “Nhị mợ!”

Nhị mợ vì Cửu Nhi nói Tiểu Liên nhớ thương Lâm Xuân thẹn quá thành giận, thấy Lâm Xuân cũng tiến lên, rõ ràng cũng vì khuê nữ Hoàng gia ra mặt, nên khóc lóc om sòm nói: “Ngươi làm gì, còn muốn đánh nhị mợ? Xuân Nhi, mợ nói cho ngươi biết: các ngươi nên cẩn thận chút, mỗi người đều bị hồ ly tinh mê mụ đầu...”

Lời còn chưa dứt, Phùng Thị không biết từ đâu xông lại, nắm tóc nàng, dùng sức kéo, vừa cắn răng mắng: “Phụ nữ đáng chết, khuê nữ mình là kẻ không biết xấu hổ hư thúi, còn mắng khuê nữ lão nương. Nếu khuê nữ ngươi tốt, không dâng lên tới cửa người ta có thể động nàng hả? ...”

Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi vội vàng tiến lên ai nấy tự kéo một người ra.

Kéo ra xong, hai người như trước giờ chân mắng nhau.

Rốt cuộc vợ Đại Đầu cũng chạy tới, ngăn nhị mợ lại nói: “Nhị tâu, việc này không phải lỗi ở Đỗ Quyên, sao ngươi loạn mắng người chứ? ...”

Nhị mợ thấy cô nãi nãi không giúp mình, ngược lại giúp người ngoài, kêu khóc nói: “Tên không biết xấu hổ kia thấy Tiểu Liên là kêu 'Đỗ Quyên', sao không phải tại nàng? Nếu nàng là người tốt, người ta có thể nhớ thương nàng sao? Chính là cái lạn...”

Vợ Đại Đầu một tay bịt nàng miệng, thống hận không thôi.

Còn ngại gây chuyện không đủ, không đủ loạn, không đủ mất mặt?

Lâm Đại Đầu và Thu Sinh cũng lại đây quát bảo ngưng lại, muốn đuổi đám người nhị mợ đi.

Nhưng đã quá chậm, Phùng Minh Anh cũng chạy tới, còn có đám người Hoàng đại nương.

Phùng Minh Anh chỉ vào mũi nhị mợ nói: “Ngươi dám thử mắng thêm một chữ nữa xem!”

Vợ Đại Đầu biết nàng lợi hại, sợ nháo lớn, vội vàng nói: “Tiểu di nàng, ta lập tức mang nàng đi. Bước đi!”

Hoàng đại nương vỗ tay lên tiếng mắng: “Không biết xấu hổ! Khuê nữ mình tìm đàn ông, xảy ra chuyện lại đổ thừa cháu gái lão nương. Ngươi, già rồi mà không đứng đắn, mới dưỡng ra tiểu tao hóa như vậy...” (chửi theo lối bình dân = đồ cái thứ già mà không nên nét mới nuôi ra thứ *ĩ con như vậy)

Mấy năm qua, mẹ chồng nàng dâu Hoàng gia lần đầu liên thủ, nhất trí đối ngoại!

Việc này cũng không đại biểu các nàng hòa hảo như lúc ban đầu. Hoàng đại nương như cũ vẫn chướng mắt con dâu cả, trước mắng nhị mợ xong, tiếp đó liền mắng Phùng thị: “Ngươi không phải rất lợi hại sao? Chỉ biết lên mặt với bà bà, đối với người ngoài thì sợ hãi, coi người ta như Bò Tát thờ trong

nhà, còn để khuê nữ đi hầu hạ. Kết quả thì sao, xong việc rồi còn si nhục đẩy khuê nữ người vào chỗ chết. Người còn có mặt mũi nào hả?”

Phùng Thị bị bà bà chọc trúng tâm phế, nhào về hướng nhị mợ, vài người kéo lại không nổi.

Trong hỗn loạn, Hoàng Lão Thực sắc mặt dữ tợn, cũng không biết từ đâu lấy cây đòn gánh đến, đập vào người nhị mợ. Nhưng hiện trường người đông, lôi kéo khuyên giải, người đẩy ta kéo, đòn gánh lại rơi trên người Lâm Đại Đầu.

Lâm Đại Đầu “Ái dà” một tiếng, xoay người giữ chặt hấn, dậm chân nói: “Lão Thực huynh đệ, người đánh ta làm cái gì? Phụ nữ cãi nhau, chúng ta nam nhân đừng náo loạn. Nên khuyên ngừng lại, mọi người ngồi xuống nói chuyện.”

Hoàng Lão Thực cao giọng nói: “Lão tử đánh chết nàng! Dám mắng khuê nữ ta?”

Hấn mới mặc kệ quy củ “trao hiền không cùng nữ đấu” gì đó.

Lâm Đại Đầu thấy hấn cứng đầu, đành phải ra lệnh cho Thu Sinh ngăn hấn lại, không cho hấn động thủ.

Lâm Xuân nhìn cảnh tượng hỗn loạn không chịu nổi, thúc thủ vô sách (= bó tay).

Lúc này hấn muốn mở miệng nói chuyện, khẳng định sẽ đắc tội với cả hai bên, đều sẽ không chịu nghe hấn. Nếu phải gầm lên một tiếng để trấn trụ, tựa hồ cũng không thỏa đáng, bởi vì cha mẹ, ca ca, đại bá, Đại gia gia, thái gia gia, trưởng bối đều ở đây, hấn chỉ là tôn tử, bối phận rất thấp.

Chương 196

Trùng Phạt

Đang suy nghĩ, Cửu Nhi qua con phần nô cười nói: “Cho bọn họ gậy đi, để mọi người biết Hoàng gia không phải là dễ khi dễ. Di! nãi nãi và nương Đỗ Quyên tốt với nhau như vậy à? Nga, đây là tạm thời liên thủ, nhất trí đối ngoại.”

Lâm Xuân trừng mắt nhìn hấn một cái, “Người còn có tâm tư nói giỡn?”

Cửu Nhi nhớ tới Đỗ Quyên vô tội bị khinh bỉ, lập tức mặt trầm xuống, không cười được.

Cha mẹ, nãi nãi đều ra mặt, lúc này Đỗ Quyên không quản, chỉ ngăn Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly lại, không cho các nàng tiến lên. Còn liếc mắt nhìn Hoàng Ly, là ý nói trường hợp như vậy, nên để nương và nãi nãi ra sân.

Các thiếu nữ đứng chung với nhau. Tiểu Phương nghe Hoàng Ly mắng nhiêm thâm và Tiểu Liên, đã rất bất mãn, nay lại thấy Hoàng gia nhiều người lên sân khấu hát đẽm như vậy, cha con Lâm gia và cô cô cũng giúp các nàng, không thể nhịn được nữa, đối với Đỗ Quyên nói: “Nhà các người già trẻ đều biết mắng người. Gia truyền à?”

Đỗ Quyên hỏi ngược lại: “Người không nghe thấy nhiêm thâm người mắng người à?”

Quế Hương sớm nhịn không được, cũng trợ trận: “Tiểu Phương tỷ tỷ, nhà các người quá không giảng lý. Việc này rõ ràng không dính líu Đỗ Quyên, Tiểu Liên và nhiêm thâm người còn trách nàng.”

Mặt Tiểu Phương đỏ lên, cười lạnh nói: “Thật không dính líu?”

Nhiêm Ny cũng đã sớm không nhịn được, cả giận nói: “Là không dính líu! Bát Cân không ra gì, mắc mớ gì tới Đỗ Quyên? Đỗ Quyên xinh đẹp cũng không đúng? Nếu không phải Tiểu Liên cướp đòi đưa nước cho Lâm Xuân thì nào có chuyện này!”

Hòe Hoa cũng cướp lời nói: “Đúng. Việc này là ta nói cho Đỗ Quyên, Đỗ Quyên cũng không đi, kêu Viễn Minh đi, nàng đoạt làm cái gì? Trong lòng người không phải không biết, Tiểu Liên có tâm tư gì. Tóm lại là tâm tư bất chính, mới có tai họa này.”

Thanh Hà càng cười lạnh không ngưng.

Tiểu Phương tức giận đến rơi lệ, “Các người đều giúp Đỗ Quyên. Tiểu Liên xứng đáng bị khi dễ sao?”

Đỗ Quyên không vui nói: “Ai nói Tiểu Liên xứng đáng bị khi dễ! Vốn mọi người đều đồng tình nàng, cũng không thể bởi vì người xui xẻo mà trách người khác. Vậy có phải trách luôn Lâm Xuân hay không? Vốn các người có lý nhưng nháo như vậy thật không nói lý.”

Tiểu Phương bị một đám con gái khinh bỉ, tức giận đến nghẹn ngào không thôi.

Lại nói bên kia, nhị mợ bị chọc giận gần như muốn điên rồi, cảm thấy chị mình hợp với người ngoài khi dễ tâu tử nhà mẹ đẻ. Chết nữ đã bị hại, còn khuỷu tay cong ra ngoài. Ủy khuất này không có cách nào khác nhẫn nhịn được, nàng dứt khoát ngồi bệt xuống đất, lăn lộn khóc lóc om sòm.

Thời điểm máu chót, đám người đại mợ “mợ cả” của Lâm Xuân cũng chạy tới hỗ trợ.

Nhưng là, vợ Đại Mãnh ngồi không sao?

Nàng ngăn các nàng lại, lạnh lùng nói: “Thân gia tâu tử, các người nháo như vậy, thanh danh Tiểu Liên còn muốn hay không?”

Vừa nói, vừa kêu mấy chị em dâu ngăn đám người đại mợ lại.

Nhị mợ nghĩ rang thanh danh Tiểu Liên đã hỏng rồi. Đều do Đỗ Quyên làm hại, bởi vậy nhất quyết không tha mắng Đỗ Quyên, các loại ngôn ngữ tục tĩu ùn ùn xuất hiện.

Người Lâm gia gắt gao bịt miệng nàng nhưng cũng không cản được.

Mấy huynh đệ Lâm Đại Đầu cũng liều mạng kéo khuyên các cậu của Lâm Xuân, bằng không đã xông lên đánh nhau với đám người Hoàng Lão Thực, Hoàng lão Nhị và Hoàng Tiểu Bảo.

Nhưng là “mới giải quyết xong một việc lại phải đương đầu việc khác”: bên này tổn rất nhiều công phu mới áp chế lại, bên kia nương Bát Cân thấy nhi tử bị đánh trọng thương, lại nghe lời nhị mợ nói, hiểu được nhi tử mình vì nhớ thương Đỗ Quyên, nhất thời kêu khóc không thôi, “Con của ta a, người sao hồ đồ như thế chứ? Đó chính là cái hồ ly tinh! Huynh đệ một gia đình vì nàng mà biến thành cừu nhân...”

Làm nương tự nhiên thiên vị con trai mình.

Nhi tử hồ đồ, đều do Đỗ Quyên quyến rũ.

Hoàng đại nương lập tức mắng nàng nuôi tên súc sinh.

Phùng Thị muốn đi xé miệng nương Bát Cân. So với nhị mợ Lâm Xuân bên kia, nàng càng hận Bát Cân hơn. Nhưng nhị mợ không phân lý lẽ, khuê

nữ xảy ra chuyện, không đi tìm chính chủ tính trướng, lại cắn ngược Đỗ Quyên. Ngụy Hoàng hai nhà cãi nhau, nàng mới không rảnh tay. Hiện tại rảnh rồi, dĩ nhiên không chùn tay.

Nhưng mới vừa động đã bị Lâm Xuân kéo lại.

Lâm Xuân kéo nàng ra phía sau, nhắc chân đạp lên ngực Bát Cân đang hôn mê, nhìn nương Bát Cân lạnh lùng nói: “Ngũ thím, ngươi có tin hay không, ngươi nói thêm câu nữa, ta một cước đạp chết Bát Cân!”

Giờ phút này, trong lòng hấn sát ý ngập trời!

Hấn không thể so với ngươi, Cửu Nhi.

Từ phía bên người bị hại luận bàn, hấn thân với các nàng hơn Cửu Nhi: Đỗ Quyên thì không nói, tuy không phải là muội muội ruột của hấn, mà càng thân hơn muội muội nữa; Tiểu Liên là biểu muội của hấn. Từ bên phía hại người luận, hấn xa Bát Cân hơn Cửu Nhi một tầng: Bát Cân và Cửu Nhi cùng một gia gia, là đường huynh đệ; hấn và Bát Cân cùng một thái gia gia, chỉ có thể tính là tộc đệ.

Cho nên, hấn đối với Bát Cân không có chút thương xót nào.

Mặt nương Bát Cân đầy nước mắt, hoảng sợ nhìn thiếu niên sát khí đằng đằng, bèn thanh khóc kêu lên: “Ta tin, ta tin! Xuân Nhi ngươi mau lấy chân ra!”

Vừa rồi lúc đi vào, nàng tận mắt chứng kiến hấn một quyền làm Bát Cân hôn mê, lúc này sợ tới mức hồn rời khỏi xác, rất sợ hấn thật sự một cước đi xuống đạp chết Bát Cân.

Lâm Đại Thắng chỉ vào Lâm Xuân run run nói: “Này... Cái này còn có vương pháp sao? Trong mắt ngươi còn có trường bối sao? Cha, gia gia, các ngươi xem...”

Cửu Nhi cũng đi tới, đặt một chân ở đầu vai Bát Cân, nói: “Ngũ thúc, lời này nên hỏi Bát Cân. Trong mắt của hấn không có vương pháp, không có trường bối, không biết liêm sỉ, các ngươi còn muốn che chở hấn, vu hãm người tốt, ta hôm nay dám đạp chết hấn!”

Lâm Xuân đưa tay cầm tay hấn, cười lạnh nói với nương Bát Cân: “Huynh đệ chúng ta trở mặt thành thù. Bất quá, là chúng ta và nhi tử ngươi trở mặt thành thù. Bát Cân súc sanh như vậy, chúng ta không nhận hấn làm huynh đệ!”

Tiếng nói vừa dứt, Thu Sinh bước nhanh lại quát: “Còn có ta! Ta cũng muốn cùng tiểu súc sinh này trở mặt thành thù, không nhận người huynh đệ này!”

Hạ Sinh cũng đi ra nói: “Còn có ta!”

Đông Sinh thúy thanh nói: “Còn có ta! Ta cũng không nhận hấn. Quá mất mặt!”

Phúc Sinh cùng huynh đệ khác cũng đi ra...

Thiếu niên tương đối lớn tuổi hơn, luôn có tâm huyết ghét ác như thù. Hành vi của Bát Cân làm cho bọn họ thấy quá trơ trẽn. Lúc này đứng ra coi như là tỏ thái độ, tuyệt không đứng chung với kẻ xấu. Một người, hai người đều đứng ra, còn lại không dám không đứng ra.

Nhìn một mảng lớn thiếu niên, Lâm Đại Thắng và vợ vạ phần hoảng sợ.

Bên này huynh đệ Lâm gia nháo cho khấn trương, bên cạnh cũng giương cung bạt kiếm.

Phùng Minh Anh không dám tin chất vấn vợ Đại Mãnh: “Tẩu tử, sao Lâm gia người lại có một phụ nữ không phân rõ phải trái như vậy? Con trai mình không biết xấu hổ, ngược lại còn trách cứ khuê nữ người ta?”

Vợ Đại Mãnh lúng túng nói: “Muội tử hãy nghe ta nói, vợ lão ngô hồ đồ...”

Trong hỗn loạn, Lâm Đại Mãnh phát hiện Nhậm Tam Hòa nhìn chăm chăm Bát Cân, trong mắt lóe ra ánh nhìn khát máu, trong lòng không khỏi “lộp bộp” một chút, thầm mắng vợ lão ngô không biết sống chết, vội vàng ngăn hấn lại nói: “Huynh đệ, cho ca ca cái mặt mũi, việc này nhất định có giao phó cho người, Lâm gia ta tuyệt sẽ không dung túng súc sinh này.”

Nhậm Tam Hòa nhìn hấn thật lâu sau, mới khẽ gật đầu.

Lâm Đại Mãnh liền hướng về đám người bên trong, gầm lên: “Tất cả im miệng cho ta!”

Trong viện an tĩnh lại, mỗi người đều nhìn trướng bối Lâm gia.

Đội yên tĩnh hoàn toàn, Hoàng lão cha đối với Lâm thái gia nói: “Đại gia, việc này người đều nhìn thấy, cháu gái ta ngồi ở trong nhà trên ai gheo ai, xảy ra chuyện lại đến mắng nàng? Hấn là người Lâm gia làm chuyện xấu.”

Hai người khác của Hoàng gia cũng chất vấn.

Người một nhà cãi thì cãi, nhưng nếu có tranh chấp với người khác họ, thì nhất định phải đoàn kết đối ngoại. Đó là tại sao năm xưa Hoàng lão cha trách một nhà đại nhi tử “cấu kết” Lâm gia, không nghe lời của hấn, làm mất mặt mũi của hấn.

Lâm đại gia thầm mắng Hoàng lão cha làm bộ làm tịch, hiểu là hấn lúc này nói chuyện tuy là vì cháu gái, thật ra là muốn chèn ép Lâm gia, báo thù chuyện mấy năm trước, ra một hơi.

Lão già này dựa vào cái gì chất vấn cha hấn?

Hắn không chờ cha hắn mở miệng, lạnh lùng tiếp lời: “Yên tâm, việc này nhất định cho người một cái kết hài lòng. Ta Lâm gia không như vài người, quản giáo con cháu trước nay không hề nương tay.”

Hắn có ý là, ta nào giống như người một lão già không kiến thức. Mặt khác bao che khuyết điểm.

Mới nói xong, chợt nghe Lâm thái gia nói: “Đem Bát Cân nhốt vào tù đường, quỳ ba ngày, không cho ăn cơm.” Lại nhìn chăm chăm Lâm Đại Thắng lạnh lùng nói: “Không được mắng cháu người. Hai người bọn họ đánh thì đánh, dù bọn họ không động thủ, Bát Cân cũng chạy không thoát bữa tiệc gia pháp này. Bọn hắn bây giờ đánh qua thì không đánh nữa, nhìn đói ba ngày đi!”

Thanh âm không cao, nhưng người một sân nghe rõ ràng.

Hai vợ chồng Lâm Đại Thắng ngây dại.

Nương Bát Cân khóc nói: “Gia gia, đây là lấy mạng tôn tử người a!”

Bát Cân bị trọng thương, nếu bị đói ở tù đường ba ngày, còn có mạng đi ra sao?

Khuôn mặt nhăn nheo của Lâm thái gia không động, hừ lạnh một tiếng nói: “Chết càng tốt! Lâm gia ta còn có rất nhiều cháu chất, thiếu một mình hắn cũng không ít đi. Giữ lại tiểu súc sinh này cũng là tai họa.”

Người trong sân nghe xong, trong lòng ứa ra hàn khí.

Khóe miệng Hoàng lão cha giật một cái, không thể không thừa nhận, lão yêu tinh này so với mình ác hơn.

Bát quá điều này cũng khó trách, ai kêu người ta đông con cháu, có mười mấy đứa, thật không để ý đứa này. Hoàng gia đơn bạc hơn, căn bản không cách nào so sánh được.

Nương Bát Cân như bị rút đi gân cốt, ngã xuống đất.

Mắt thấy đám người Cửu Nhi phụng mệnh đi lên khiêng Bát Cân, mắt nàng đỏ lên, liềm mạng hô: “Bát công cũng không thể như vậy! Hùm dữ còn không ăn thịt con, đều là chất trai, không cho hắn học thợ mộc, học săn thú coi như xong, bây giờ còn giúp người ngoài muốn mạng của hắn. Người lấy dây thừng siết chết hết cả nhà chúng ta đi...”

Lâm thái gia nghe xong lời này, nộ khí trong mắt chợt lóe, nhìn về phía đại nhi tử.

Lâm đại gia hoảng hốt vội nói: “Cha đừng nóng giận. Ta đến quản giáo kẻ hồ đồ này.”

Nói xong quay sang mắng vợ: “Người nuôi con thật ngoan a! Mình không có bản lĩnh còn trách người. Phúc Sinh và Cửu Nhi so với con trai của người

thông minh hơn, cũng không học thợ mộc, sao vợ lão Đại không trách ta bất công? Không phải đã dạy Bát Cân sẵn thứ sao, hấn không chịu được khổ, còn trách người không chịu dạy.”

Bát Cân học sẵn thứ, nhưng hấn hâm mộ Cửu Nhi Lâm Xuân, muốn học võ với Nhậm Tam Hòa. Nhậm Tam Hòa đâu thèm để ý đến hấn, nương Bát Cân liền muốn Cửu Nhi dạy đường đệ. Cửu Nhi dạy chút kiến thức cơ bản và quyền cước thường thấy trước, Bát Cân liền nói Cửu Nhi ca ca tàng tư, không chịu dạy hấn công phu thật, vì thế bực bội không ít.

Lâm đại gia mắng xong quát ra lệnh: “Đại Mãnh, mang nhà lão Ngũ về!”

Hấn cực kỳ hối hận.

Con dâu nói hấn bất công cũng chưa nói sai, là hấn nuông chiều Lâm Đại Thắng. Kết quả, nuôi ra đồ vô dụng này, vợ cũng quản không xong, cháu trai cũng không dạy tốt.

Lâm Đại Mãnh nhanh chóng đáp ứng, thở phì phò trừng mắt nhìn ngũ đệ, lại kêu lão nhị lão tam lão tứ, huynh đệ mấy người như áp phạm nhân, đem hai vợ chồng Lâm Đại Thắng đi.

Vừa đi, nương Bát Cân vừa khóc kể, nói trường bối bất công, bất công cháu đích tôn. Dù Phúc Sinh và Cửu Nhi không có học thợ mộc, nhưng Thập Cân đang học.

Thập Cân là em trai của Cửu Nhi, năm nay mới 10 tuổi. Bởi vì thông minh lanh lợi nên cho hấn học thợ mộc. Trước tiên ở nhà cùng gia gia học 4-5 năm kiến thức cơ bản, hôm kia mới được phái đến học cùng Lâm Xuân.

Lâm thái gia cảm thấy tuy Lâm Xuân còn trẻ tuổi nhưng tư duy nhanh nhẹn, linh cảm phong phú, sau này còn có nhiều không gian phát triển hơn, không phải mấy trường bối thợ mộc Lâm gia có thể so được, cho nên quyết định sau này bọn tiểu bối đều do hấn đến chỉ bảo.

Nương Bát Cân một lòng muốn cho con trai mình học thợ mộc, khổ nỗi ba nhi tử tư chất đều bình thường, bởi vậy không được chọn đứa nào, trong lòng một bụng bất bình, hôm nay đồng loạt bạo phát.

Vợ khóc kể, Lâm Đại Thắng cúi đầu không lên tiếng.

Hấn thường bị vợ bên gối thổi gió, trong tâm tư cũng có chút oán hận cha mẹ, chỉ là ngại nghiêm phụ nghiêm huynh (= cha anh nghiêm khắc), không dám làm ầm ĩ mà thôi. Hiện tại vợ nháo, hấn liền làm bộ ỉu xìu, không để ý tới, để nàng tùy tiện nháo.

Lâm Đại Mãnh nghe em dâu nói liên miên cần nắn, không khỏi phiền lòng, đối với Lâm Đại Thắng nạt nhỏ: “Lão ngũ, kêu vợ ngươi câm miệng. Thứ không biết chết sống, nếu chọc tức gia gia, ngươi đừng nghĩ sống!”

Lâm thái gia hơn một trăm tuổi, bao nhiêu năm qua không quản chuyện, hôm nay tự mình ra mặt xử trí chất trai, có thể biết là ông giận bao nhiêu.

Tuy thân thể ông hoàn hảo, nhưng từng tuổi này, không chừng một ngày nào đó ngủ một giấc không tỉnh lại nữa. Nếu cứ đi như vậy, đó là sống thọ và chết tại nhà, là việc vui; nhưng bị con cháu làm cho tức chết, đây chính là bất hiếu.

Dù Lâm Đại Thắng bị chuyện của con làm thất hồn lạc phách, đến cùng biết nặng nhẹ hơn phụ nữ, nghe lời đại ca nói, vội cố nén phiền não quát lớn vợ.

Nhưng nương Bát Cân đã tuyệt vọng đến cực điểm, căn bản không để ý tới hắn.

Nhị đệ của Lâm Đại Mãnh cũng rất giận, cảm thấy ngũ đệ và ngũ đệ muội đều không có mắt, thấy đã đi xa Hoàng gia, mới quát: “Ngu xuẩn! Còn muốn mạng của Bát Cân hay không? Muốn mạng của con trai người thì thành thật một chút cho ta.”

Nương Bát Cân giật mình, thể này mới tỉnh táo lại, không làm khó nữa.

Bên này, Đỗ Quyên nghe lời nói của nương Bát Cân, không khỏi lòng băn khoăn.

Cứ tưởng rằng Lâm gia hòa thuận, thì ra cũng có mâu thuẫn, bất quá là đê xuông.

Cũng đúng, gia tộc lớn như vậy, dù xử lý sự việc công bằng cũng có người cảm thấy bất công, huống chi làm cha mẹ cũng rất khó công bình chân chính.

Đang suy nghĩ, Lâm thái gia uy nghiêm nhìn lướt qua đám người, sau đó nhìn qua nàng, ôn tồn hỏi: “Quyên nha đầu, người chịu ủy khuất. Là Lâm gia ta không quản giáo tốt Bát Cân, mới gây ra chuyện này. Thái gia gia xử trí như vậy, người có vừa lòng không?”

Chương 197

Hòe Hoa Sợ Hãi

Ông không hỏi vợ chồng Hoàng Lão Thực, chỉ hỏi Đỗ Quyên, càng không để ý người Ngụy gia.

Xảy ra chuyện như vậy, ông cũng sinh khí, cũng giận chó đánh mèo.

Nhưng khác với nương Bát Cân chỉ trách cứ Đỗ Quyên, sống hơn một trăm tuổi ông nhìn càng rõ ràng: Bát Cân mê luyến Đỗ Quyên, không dám để lộ trước mặt người, uống say rồi nổi cơn điên nhưng cũng biết trốn sau đồng cỏ khô ở hậu viện. Nếu không phải Tiểu Liên đụng vào, chờ hấn chịu đụng qua đi thì cũng vô sự, đâu đến nỗi thân bại danh liệt, trọng thương gần chết như hiện tại.

Về phần Tiểu Liên chịu nhục, nhìn không hay ho, cũng do nàng tự tìm.

Có một chuyện ông thấy rất rõ ràng: Bát Cân và Lâm Xuân, nếu hôm nay say rượu thất khống là Lâm Xuân, chỉ sợ sẽ là tình cảnh khác, còn không biết gia đình kia cao hứng cỡ nào đâu!

Cho nên, trong lòng ông thập phần khinh bỉ Ngụy gia.

Đỗ Quyên vô tội, bởi vậy ông tự mình cùng nàng bồi lễ, trước mặt mọi người vì nàng đính chính.

Đỗ Quyên nghe xong ngẩn ra, lập tức cười nói: “Đương nhiên vừa lòng. Ta biết Lâm gia sẽ công bình xử lý việc này, cho nên vẫn không lên tiếng. Thái gia gia cũng đừng nóng giận. Trong sách nói 'Đại trượng phu khó bảo thể hiện tử hiếu'* , lại có cách ngôn nói 'Một nuôi dưỡng cử tử, cử tử các bất đồng.'** Lâm gia tộc lớn, nhân khẩu đông đảo, có một hai con cháu hư, cũng là khó tránh khỏi. Lâm gia có thái gia gia và Lâm gia gia quản, phía dưới lại có cháu trai và cháu gái ưu tú, không cần ra đại sự gì.”

*Đại trượng phu khó bảo thể hiện tử hiếu = đàn ông chân chính cũng khó dạy ra vợ hiền con hiếu.

**Một nuôi dưỡng cử tử, cử tử các bất đồng = tương tự như câu cha mẹ sinh con, trời sinh tính.

Lâm thái gia nghe xong thập phần thư sướng, vờ râu mỉm cười.

Nha đầu kia, sáng mắt sáng lòng, ông không nhìn lầm nàng.

Lâm đại gia lúc này mới nói vài câu khách sáo với Hoàng lão cha.

Đỗ Quyên lại nói: “Thái gia gia, đã không sao, hãy mời khách khứa vào ghé ngồi đi. Hôm nay là ngày vui của nhà Đại Đầu bá bá, không thể để việc này quấy rối.”

Lâm Đại Đầu liên tục gạt đầu, thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng, cảm thấy vẫn là Đỗ Quyên tri kỷ!

Người Ngụy gia nghe lời này bị chọc tức.

Nhị cậu Lâm Xuân cười lạnh nói: “Nha đầu Hoàng gia cũng thật biết đồ người, đều như nhau. Đây là mặc kệ sống chết của Liên Nhi nhà ta?”

Vốn hấn còn thềm trách vợ hồ đồ, không nên dính líu Đỗ Quyên. Nhưng sau khi nháo qua một trận, hấn cảm thấy Lâm gia luôn duy trì Hoàng gia, mặc kệ Ngụy gia chịu ủy khuất, trong lòng rất giận.

Lâm đại gia sầm mặt nói: “Đi qua Đại Đầu bên kia nói! Chúng ta nhiều người ở đây như vậy, không phải để nói chuyện này. Người nhìn xem, vợ người vẫn nháo, có cho chúng ta cơ hội nói chuyện không chứ?”

Nhị cậu tức giận nói: “Đại bá, chẳng lẽ chỉ có một mình vợ ta nháo sao?”

Lâm đại gia trừng mắt nói: “Vợ người không mắng Đỗ Quyên trước, Hoàng gia có thể cãi lại sao?”

Nhị mợ há mồm muốn lên tiếng, vợ Đại Mãnh cắt ngang: “Tẩu tử có cần tới chúng ta hay không? Gây nữa cha ta sẽ bỏ mặc đó.”

Vợ Đại Đầu cũng thấp giọng khản cầu: “Ca, tẩu tử, chúng ta về bên kia nói đi. Trước mặt nhiều người như vậy, càng nói không phải Tiểu Liên càng mất mặt sao? Gây tiếp cũng không giải quyết được gì a!”

Lâm Xuân huynh đệ cũng tiến lên nói rõ lợi hại với cậu.

Lại nhìn Lâm gia, từng hàng người đứng phía sau Lâm thái gia, từ lão hán bảy tám mươi tuổi đến thiếu niên mười một mười hai tuổi, tất cả đều sắc mặt ác liệt. Lâm lão thái cũng được một đám cháu dâu và cháu gái vây quanh đi tới.

Lúc trước Lâm thái gia không lên tiếng, mắt lạnh nhìn Ngụy gia và Hoàng gia gây nhau, bọn hấn đều không động. Chỉ có một nhà Lâm Đại Đầu khuyên can. Nay Lâm thái gia vừa lên tiếng, những người này đều đứng ra, ai dám nháo nữa?

Muốn nháo cũng không nháo được.

Người Ngụy gia thấy trận thế này, không dám la lối nữa. Huống hồ nghĩ tới Tiểu Liên, việc này phải có một kết thúc, bởi vậy hằm hừ theo sát người Lâm gia đi về cách vách.

Những người này vừa đi, những người khác đều dần dần giải tán. Rất nhiều người từ tiệc rượu bị gọi xuống, cơm chưa ăn xong. Lâm Đại Đầu ngọt nhạt cười làm lạnh, thỉnh bọn họ đi ăn, nhất là Ngụy gia và Hoàng gia.

Phùng Thị bực bội đi về nhà.

Nàng có thể không bực sao?

Tuy Lâm gia xử trí công chính, nhưng thanh danh Đỗ Quyên lại không tránh khỏi bị hao tổn. Chỉ cần nàng vừa nghĩ đến Bát Cân tên súc sinh kia nói những lời này với Đỗ Quyên, rồi Tiểu Liên lại nói Đỗ Quyên làm mấy chuyện này, nàng liền tức giận đến cả người phát run, hận không thể xé hấn ra.

Về sau nhắc tới Đỗ Quyên mọi người sẽ nhớ đến việc này, vậy phải làm thế nào đây?

Lâm gia dĩ nhiên minh bạch tình huống này, bởi vậy, người Lâm gia chia thành mấy tổ: một tổ cứ theo lẽ thường thu xếp tiệc rượu, một tổ đi cùng Ngụy gia đàm phán, còn một tổ đi trấn an Hoàng gia.

Cha con Hoàng lão cha bị người kéo đi uống tiệc rượu Lâm gia, Phùng Thị và Phùng Minh Anh ở nơi này, vốn vợ Đại Mãnh muốn đích thân đến bồi, nhưng bên kia đích thực không rời được nàng, nàng liền đem chuyện này ủy thác cho chị mình, là nương Quế Hương.

Về phần Đỗ Quyên, dĩ nhiên do Quế Hương và Thanh Hà bồi.

Tiểu Liên và tiểu Phương đều bị mang đi.

Ngụy gia và Hoàng gia cãi nhau, đương nhiên ngưng ngừng để các nàng ở lại nơi này.

Lâm Xuân còn đặc biệt khuyên những thiếu niên rời đi.

Hắn nhớ tới chuyện vừa rồi, trong lòng bất an, cảm thấy đều vì nhà mình xây nhà mới đưa tới những người này, trong đó người nào cũng có tâm tư không nên có, người khác lại không biết, trong lúc vô tình làm hại Tiểu Liên và Đỗ Quyên.

Xảy ra chuyện như vậy, các thiếu niên cũng biết tránh né hiềm nghi, đều đi.

Chỉ một hồi công phu, sân Hoàng gia liền trống rỗng thanh tịnh.

Lâm Xuân lúc này mới gọi Đỗ Quyên ra mái hiên nói chuyện.

Ánh mắt rơi xuống trên mặt nàng, bất an trong lòng nặng hơn.

Bị việc hôm nay ảnh hưởng, bản chất nam nhi trời sanh trong hấn thức tỉnh, làm cho hắn cảm thấy lo âu: từ trước đến giờ luôn chiếu cố Đỗ Quyên, thậm chí giúp nàng chống đỡ hôn ước nàng không muốn, điều này đều

không là gì cả. Hiện tại nàng đã trưởng thành, bị nam nhân mơ tưởng nguy hiểm, điều này làm cho hắn không thể tha thứ.

Hắn bắt quá mới rời đi một lúc đã xảy ra chuyện như vậy, tương lai thì sao?

Trước mắt chợt lóe lên trò hề của Bát Cân, tim hắn co rụt lại.

Thấy hắn trên dưới đánh giá mình, Đỗ Quyên vội nói: “Ta không sao.”

Lâm Xuân vẫn chưa tin tưởng lời của nàng, làm sao có thể không có việc gì chứ.

Bất quá, hắn biết Đỗ Quyên không phải là người khiếp đảm nhu nhược, nếu nói không có việc gì, nhất định sẽ không vì việc này mà làm ra hành động quá khích hoặc trầm luân.

Nên hắn nhẹ giọng nói: “Đợi ta kêu Đông Sinh lấy một ít thức ăn lại đây cho các người. Nếu người không muốn qua bên đó ngồi, thì bụng thức ăn đến đây, đơn giản mở hai bàn.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Biết. Người mau đi đi.”

Chuyện của Tiểu Liên mới là đại sự đó. Nàng là biểu muội của Lâm Xuân, lại là ở tiệc mừng tân gia Lâm gia mới gặp vũ nhục. Người gây án lại là tộc đệ Lâm Xuân, thuận tình thuận lý Lâm gia đều không thể qua loa.

Nhớ lại bộ dáng nhị mợ khóc lóc om sòm, Đỗ Quyên thay hắn lo lắng, “Về bên kia coi kết quả thế nào, người qua đây nói cho ta biết một tiếng.”

Lâm Xuân cũng ý thức được việc này gian nan, gật gật đầu.

Hai người đứng dưới mái hiên cong cong thấp giọng nói chuyện, đám người Quế Hương ở trong bếp nấu nước, có người làm việc ở nhà giữa. Lui tới bận rộn, không có ai quấy rầy, chỉ có Hòe Hoa là ngoại lệ.

Nàng nhìn hai người, vài lần muốn đi qua, lại không nhắc chân được.

Rốt cuộc, Lâm Xuân đi. Khi đi, trong lúc vô ý nhìn lướt qua phòng bếp bên kia. Đứng tại cửa phòng bếp, Hòe Hoa thấy tim run lên, có cảm giác như bị nhìn thấu. Nàng không biết làm gì, khóc chạy tới giữ chặt Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên. Ta... Ta thật sợ... Ta... đừng trách ta... Xin lỗi...”

Lâm Xuân dừng chân lại, nhíu mi nhìn Hòe Hoa.

Đỗ Quyên còn chưa khóc, nàng khóc cái gì?

Chỉ thấy cả người Hòe Hoa run rẩy, nói năng không mạch lạc, trong mắt tràn đầy kinh hoàng.

Nàng không giả bộ, là thật sự sợ hãi, sợ đến không che giấu được. Thì đơn giản không che giấu nữa, mà la lên, thản nhiên lộ vẻ sợ hãi của mình so với kiệt lực che giấu dễ dàng hơn nhiều.

Chung quy, nàng còn nhỏ, lần đầu tiên sinh ác niệm hại người.

Nàng tự nói với mình: “Ta không hại người. Ta không làm gì cả, ta chỉ nói với Đỗ Quyên là Xuân Sinh uống nhiều quá, muốn nàng đi xem xem. Ta không giở thủ đoạn ép nàng đi, nàng có thể không đi. Không phải là nàng không đi sao, đã kêu Tiểu Viễn Minh đi. Tiểu Liên là tự rước lấy nhục, trách không được người khác. Đỗ Quyên không sai nàng đi, ta cũng không sai nàng đi, là chính nàng cướp đòi đi. Không trách ta! Không thể trách ta!”

Trong lòng nàng nghĩ “không trách ta”, ngoài miệng lại lải nhải nói: “Đều trách ta. Nếu ta không nhiều chuyện, Tiểu Liên sẽ không nghe thấy được, sẽ không chạy đi đưa nước cho Xuân Sinh... Ô ô...”

Đỗ Quyên và Lâm Xuân liếc mắt nhìn nhau, thở dài khuyên nhủ: “Người đừng suy nghĩ nhiều. Việc này không trách người. Tiểu Liên... Nàng có ý tưởng như vậy, dù người không nói, nàng nhìn thấy Lâm Xuân ở đó, nói không chừng tự mình cũng sẽ kiếm có đi.”

Lâm Xuân cũng trầm mặc, vừa rồi hẳn cùng Đỗ Quyên nói chuyện này.

Khi đó hẳn đứng là đứng ở phụ cận phòng củi.

Thì ra là tiệc rượu rất ồn, ở Hoàng gia cũng là một đống người, hẳn liền đi tới nơi yên tĩnh để ổn định tâm thần, rất nhanh lại rời đi. Nhưng là, hẳn không nói với ai là một lúc sẽ đi, ngay cả hẳn cũng không nghĩ tới sẽ đi lúc nào, cho nên hẳn cùng Đỗ Quyên phân tích, cảm thấy hết thấy đều là trùng hợp.

Về Hòe Hoa, Đỗ Quyên cũng hỏi qua Hoàng Tiểu Bảo, Cửu Nhi, họ nói từng thấy nàng đi ra chuồng heo đổ nước, một hồi quay về, hẳn là không đi ra phía sau nữa.

Đỗ Quyên cũng cảm thấy nàng hẳn là không có đi ra sau viện.

Kiểu phỏng đoán này thập phần mơ hồ, trừ phi tận mắt chứng kiến, rất khó kết luận tình hình thực tế. Không có chứng cứ, nàng không làm gì Hòe Hoa, bằng không cũng giống như mẹ con Tiểu Liên. Làm như vậy, ngoại trừ cãi nhau âm ỉ chứ không có ích lợi gì.

Bất quá, nàng vẫn rất để ý thần tình của Hòe Hoa.

Hòe Hoa dạng này, rất hiển nhiên đổ hết khuyết điểm lên người mình.

Lâm Xuân thấy nàng sợ cả người run run, có chút không đành lòng, mở miệng nói: “Tốt lắm Hòe Hoa, người cũng đừng trách mình. Đều do Bất Cân tên vô liêm sỉ kia làm bậy, các người bất quá là ngoài ý muốn gặp phải.”

Đỗ Quyên cũng nói: “Đúng nha Hòe Hoa, đây đều là ngoài ý muốn.”

Hòe Hoa khóc đến mũi hồng hồng, không kèm được nước nở nghẹn ngào, nói: “Ta cũng biết là ngoài ý muốn. Nhưng là, nếu không phải ta... nói cho Đỗ Quyên, Tiểu Liên... cũng sẽ không nghe thấy... sẽ... sẽ vô sự!”

Hòe Hoa khóc rống kinh động Quế Hương, các nàng đều vây quanh.

Nghe nàng nói như vậy, tuy Quế Hương không đành lòng, nhưng nhin không được cả giận: “Đỗ Quyên còn không khóc, người khóc cái gì? Giống như người bị nhiều ủy khuất lắm vậy, còn muốn Đỗ Quyên đến khuyên dỗ người. Người đây không phải là càng làm cho nàng khó chịu sao! Nếu người thật áy náy, nên đi dỗ Đỗ Quyên. Còn có Tiểu Liên nữa, nàng mới cần khóc đến chết kìa.”

Thanh Hà nói thầm nói: “Chính là khác người!”

Sắc mặt Hoàng Tước Nhi cũng không tốt.

Hòe Hoa nghe xong, cố nín khóc nói: “Xin lỗi, Đỗ Quyên!”

Về phần Tiểu Liên, nàng nào dám qua an ủi nàng, sợ sẽ bị nhị mợ mắng chết.

Đỗ Quyên nói: “Thôi, ta lại không trách người, có cái gì xin lỗi chứ.”

Lâm Xuân nói: “Được rồi, đừng nói nữa.”

Lại dặn Đỗ Quyên vài câu, mời mọi người đợi lát nữa qua uống rượu, rồi mới xoay người đi.

Nơi này, đám người Quế Hương nghe Đỗ Quyên giải thích nguyên do Hòe Hoa khóc, sắc mặt cũng đều rất trầm trọng. Đều là thiếu nữ mười mấy tuổi, đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ đến chuyện Tiểu Liên gặp, sao lại không e dè kinh sợ, vừa rồi bất quá là cô ra vẻ không sao mà thôi. Huống hồ Tiểu Liên ngây thơ, so với Tiểu Phương càng được lòng người, mọi người càng đồng tình nàng hơn một chút.

Quế Hương nhìn Hòe Hoa phẫn nộ nói: “Bây giờ mới sợ à? Người nói người đó, đang tốt lành kêu Đỗ Quyên đưa nước gì cho Xuân Sinh ca ca chứ. Hẳn lớn như vậy, lại không có say bí tỉ, tự mình không biết đi rót nước sao?”

Đỗ Quyên biết Quế Hương vì mình mà bất bình, nhưng oán trách Hòe Hoa sẽ đắc tội nàng, nên lặng lẽ nắm tay nàng, không cho nàng nói thêm.

Hoàng Ly lại nhìn chăm chăm Hòe Hoa hỏi: “Người thật không biết Bát Cân ở phía sau?”

Hòe Hoa lại khóc, cắn môi lắc đầu.

Đỗ Quyên vội nói: “Hoàng Ly đừng nói nữa! Mặc kệ Bát Cân ở phía sau hay không, Hòe Hoa lại không biết Lâm Xuân sẽ rời đi, cũng không biết Bát Cân sẽ nổi điên.”

Hỏi như vậy không có chút ý nghĩa nào.

Không có chứng cứ, nàng còn có thể nghiêm hình khảo vấn sao?

Nếu thật việc này do Hòe Hoa cố tình gây nên, chỉ có thể nói nàng là thần tiên có năng lực biết trước, hơn nữa, cũng đáng sợ!